

RICHARD E. HARWOOD

ZEMRELO SKUTEČNE ŠEST MILIONU?

**AAARGH
INTERNET
2006**

Predmluva

Kniha "Zemrelo skutečně šest milionů ?" Richarda E. Harwooda už dávno patří mezi revizionistickou klasiku a stala se známou po celém světě. Největší podíl na tom měla skutečnost, že právě tuto knihu si v roce 1983 vybral Ernst Zündel - jeden z předních světových revizionistů dneška - jako literaturu, kterou bude šířit za účelem poukázat na nejasnosti a lži ohledně takzvaného "holocaustu". Zündel byl za publikování této knihy souzen a jako důkazní materiál byla u soudu použita Leuchterova zpráva, která jako první stála na vědecké analýze údajných plynových komor. Tato zpráva byla naprosto převratná a revizionismus se de facto dělí na období před Leuchterem a po něm. Často se ale zapomíná, že na prvním místě všeho stála kniha, kterou právě držíte v rukou.

Je škoda, že se s českou verzí knihy můžete setkat až po více než dvaceti letech od jejího vydání, ale na druhou stranu je dobře, že se s ní vůbec můžete setkat. Jisté, knize se nedá uprít jistá zastaralost, ale to je po takové době víc než pochopitelné. Revizionismus holocaustu za tu dobu urazil velký kus cesty. Upřesnila se některá čísla, vyjasnily se některé otázky, zpřístupnily se tehdy nedostupné archivy atd. Proto už dnes může kniha "Zemrelo skutečně šest milionů ?" jen těžko sloužit jako aktuální revizionistická "učebnice". Ovšem nabízí něco jiného: zajímavý pohled jak na samotnou transformaci otázky holocaustu v průběhu doby, tak na vývoj společensko-politický, vědecký apod. Toto jsou věci, které možná na první pohled s otázkou holocaustu nesouvisí, ale není to pravda - například v době, kdy byla tato kniha psána, byly prakticky všechny koncentrační tábory v komunistické části Evropy naprosto nepřístupné serióznímu vědeckému zkoumání, což mělo pochopitelně na celý problém fatální dopad. A pak je tu ještě jeden nepopiratelný přínos - R. Harwood dal poměrně velký prostor částem o svědeckých výpovědích a dalších tématech, která často dnešní revizionisté opomíjí na úkor technických údajů. I to je jeden z důvodů, proč je hodnota této knihy na jednu stranu překonaná a na druhou stranu neocenitelná.

Sedlis-Diehard
NSEC

ÚVOD

Samozrejme, propaganda zverstev není nic nového. Doprovázela každý konflikt 20. století a nepochybně se to deje i teď. Behem první světové války byli třeba Němci obvinováni, že jedli belgické děti, stejně jako že je s potešením vyhazovali do vzduchu a nabodávali na bajonety. Britové také prohlašovali, že německá vojska údajně pracovala v "Corpse Factory", ve kterých varila těla svých vlastních mrtvých za účelem získat glycerin a další druhy zboží a další promyšlené urážky na cti císařské armády. Po válce ale bylo v budově Horní snemovny ministrem zahraničí učiněno odvolání a veřejné prohlášení, kde se omluvil za urážky německé cti a doznal, že to ve skutečnosti byla válečná propaganda.

Žádná taková omluva nebyla učiněna po druhé světové válce. Právě naopak, spíše než by se během let krutá propaganda týkající se německé okupace a zvláště jejich zacházení se židy zmírnila, děje se opak, zvětšuje se jedovatejší a vypracovanější seznam hruz. Příšerné brožury s odporným obsahem se nepřestaly valit z tiskáren, neustále se doplňuje rostoucí mýtus koncentračních táborů a zvláště příběhu o tom, že ne méně než šest milionů židů v nich bylo vyraženo. Na následujících stránkách je doloženo, že toto tvrzení je nejkolosalnější kus fikce a nejúspěšnější podvod; ale zde se budu snažit odpovědět na důležitou otázku: čím to, že líčení krutých příběhů druhé světové války je tak neobyčejně odlišné od těch z první? Proč byly ty další později stáhnuty, přitom ty první jsou opakované víc a víc hlasitěji? Je možné, že příběh o šesti miliónech židů slouží nějakému politickému cíli a nebo je to jen způsob politického vydírání?

Dosud, kdy se to týkalo židovských lidí, se tato lež stala nevycíslitelným ziskem. Jakákoliv jiná rasa a národ svým způsobem trpely během druhé světové války, ale nikdo si z toho utrpení tak úspěšně nevypracoval a necerpal z toho tak velké výhody. Údajný rozměr pronásledování probudil rychle sympatie pro vlast židovského národa, kterou tak dlouho hledali; po válce britská vláda málo zabránovala ilegální židovské emigraci do Palestiny a netrvalo dlouho, sionisté vyrvali z rukou vlády palestinskou zemi a založili útočiště před pronásledováním, stát Izrael. Opravdu zvláštní fakt je, že židé vyšli z druhé světové války jako vítězná menšina. Dr. Max Nussbaum, bývalý hlavní rabín židovské obce v Berlíně, 11. dubna 1953 uvedl: "Pozice, které dnes ve světě okupují židovští lidé - i přes velké ztráty - jsou desetkrát silnější než před dvaceti roky". "Melo by se cestně dodat, že tato moc byla upevněná hlavně po finanční stránce, takže údajný masakr šesti milionů je ta nejvýhodnější ukrutnost všech dob. Dosud byla federální vládou Západního Německa vyplacena závratná suma šest tisíc milionů liber, hlavně státu Izrael (který během druhé světové války

ještě neexistoval), a také individuálním židovským žadatelům.

ODRAZOVÁNÍ OD NACIONALISMU

Ale v kruzích politického vydírání má toto tvrzení, že během druhé světové války zemřelo šest milionu židu, dalekosáhlejší následky pro Británii a Evropu, než výhody, které získal židovský národ. A tu narážíme na otázku: Proc tak velká lež ? Co je jejím cílem ? Na prvním místě se to celkově bezohledně používalo na potlačování jakéhokoliv druhu nacionalismu. Když lidé v Británii anebo kdekoli v evropské zemi zkusili prosadit svoje vlastenectví a chránit svoji národní celistvost v dobách, když je ve hře samotná existence národa, jsou okamžitě označeni za "neonacisty". Neboť samozřejmě nacismus byl nacionalismus a všichni velmi dobře vědí, co se potom stalo - šest milionu židu bylo vyhlazeno ! Tak dlouho, jak bude tento mýtus zvelicovaný, všichni lidé zůstanou v otroctví tohoto mýtu; potřeba mezinárodní tolerance a porozumení bude až po potrebe samotného národa Spojených států zničená a celá záruka svobody zrušená.

Klasický příklad používání "šesti milionu" jako protinárodní zbrane se objevuje v Manvellove a Frankove knize *The Incomparable Crime* (Nesrovnatelný zločin, Londýn, 1967), která pojednává o "genocide 20. století". Každý, kdo je hrdý na to, že je Brit, bude tak trochu zaskočený zákernými útoky na britské impérium, které se nacházejí v této knize. Autori citují Pandita Nehru, který napsal během svého pobytu v britském vězení v Indii toto: "Od doby, co se Hitler vynoril z temnoty a stal se Führerem Německa, slyšeli jsme už moc o rasismu a nacistické teorii "Herrenvolku"... Ale my v Indii jsme už poznali rasismus ve všech jeho podobách od dob, co začaly vládnout britské zákony. Celá ideologie tohoto zákona byla o "Herrenvolku" a nadražené rase... Indie jako národ a Indové jako jednotlivci byli podrobeni urážkám, ponižování a pohrdavému chování. Bylo nám receno, že Anglicané jsou vládnoucí rasa, že jim Bůh dal právo vládnout nám a námi a držet nás podřízené; když jsme protestovali, byly nám připomenuty "tygrí kvality vládnoucí rasy". Autori Manvell a Frankl ještě pokračují, aby nám tento bod celkem objasnili: "*Bílé rasy Evropy a Ameriky*," píší, "byly během století zneužívané, aby se považovaly za "Herrenvolk". 20. století, století Osvetimi, dosáhlo prvního stupně v poznávání multirasového partnerství." (viz. str. 14).

POTLACENÍ RASOVÉHO PROBLÉMU

Sotva může někdo pochopit predmet tohoto slovního napadení s jeho zákerne skrytou poznámkou o "multirasovém partnerství". Tedy obžaloba šesti milionu se nepoužívá jen na podlomení principu národa a národní hrdosti, ale ohrožuje i přežití samotné rasy. Je jí ovládána celá populace, stejně tak jako se ve středověku vyhrožovalo pekelným ohněm a zatracením. Mnoho států anglosaského světa, hlavně Británie a Amerika, momentálně celí nejvážnějšímu nebezpečí v historii, invazi cizích ras. Pokud se na zastavení imigrace a asimilace Africanu a Asiatu do naší krajiny něco neudělá, budeme v blízké budoucnosti celit biologické změny a zničení britských lidí tak, jako to existovalo od příchodu Sasu, a to nehlade na krveprolití v rasových konfliktech. Ve stručnosti, jsme v ohrožení ztráty naší evropské kultury a rasového dedictví. Ale co se stane, když se někdo odváží mluvit o rasových problémech, o jeho biologických a politických následcích? Je označen za nejodpornějšího tvora, "rasistu". A co je rasista ? Samozřejmě to stejné jako nacist ! Oni (i když to už bylo každému receno) zabili kvůli rasismu šest milionu židu, takže to

ve skutečnosti musí být velmi zlá vec. Když Enoch Powell v jednom svém drívějším projevu poukázal na nebezpečí barevné imigrace do Británie, jistý prední socialista, aby utišil jeho opovážlivost, rozvíril duch Dachau a Osvetimi. Proto jsou jakékoliv diskuse o rasovém problému a snaze ochránit rasovou celistvost úspěšne znemožnené. Nikdo nemuže nic delat, jen se divit nad způsobem, jakým se židé po staletí snaží chránit svoji rasu a delají to tak dodnes. V této snaze jim otevrene pomáhá příběh o šesti milionech, který, tak jak bajky o náboženství, zdurazuje potrebu větší židovské rasové solidarity. Bohužel, pro ostatní lidi to pusobí celkem opacným způsobem, prokazujíc jim neplodnost v boji za sebezachování.

Cílem následujících stran je celkem jednoduše říct pravdu. Významný historik Harry Elmer Barnes jednou napsal, že "Pokus udelat dostatečný, objektivní a pravdivý pruzkum otázky vyhlazování... je urcite tím nejriskantnejším utkáním, jaké muže dnes historik a nebo demograf podniknout." Pokusem této riskantní úlohy je prispet nějakým přínosem nejen z hlediska historické pravdy, ale taky shodit z našich rukou okovy lží tak, abychom se mohli svobodne postavit proti nebezpečím, která ohrožují nás všechny.

Richard E. Harwood

1

NEMECKÁ POLITIKA VUCI ŽIDUM V PREDVÁLECNÝCH CASECH

Právem a nebo neprávem Nemecko za doby Adolfa Hitlera považovalo židy za neloajlní a lakomou složku v národní komunitě, a také za viníka úpadku nemeckého kulturního života. Tento názor byl během Výmarské republiky považován spíše za bláznivý, dokud židé nevystoupili na pozice, ve kterých měli viditelnou sílu a vliv na národ, hlavne v zákonech, financích a masových médiích, i když tvorili 5 procent celkové populace. Fakt, že Karl Marx byl žid a že židé jako Rosa Luxemburg a Karl Liebknecht byli prominentní v cele revolucních hnutí v Nemecku, mel také vliv na presvedčení nacistu o internacionálních a komunistických sklonech židovských lidí.

Cílem této diskuse není pojednávat o tom, jestli nemecký postoj vuci židum byl správný a nebo nikoliv anebo soudit, ci zákonodárné merení bylo správné nebo ne. Náš cíl je jednoduše, s faktem, že si mysleli o židech to, co si mysleli, dokázat, že nacistické řešení problému bylo zbavit je pomocí různých zákonodárných opatření jejich vlivu na národ a nejhlavnejší cíl ze všech celkove podporit jejich emigraci ze zeme. V roce 1939 už vetšina nemeckých židu emigrovala, všichni se svými rozmernými majetky. Nikdy a nikde nepomýšlelo nacistické vedomí na jejich genocidu.

ŽIDÉ NAZVALI EMIGRACI "VYHLAZENÍM"

Avšak je nesmírne duležité, že urcití židé zacali velmi rychle predstavovat tuto politiku vnitrostátní diskriminace jako rovnocennou s vyhlazením. Kniha Leona Feuchtwagnera a dalších nazvaná *Der Gelbe Fleck: Die Ausrottung von 500 000 deutschen Juden* (Žlutý flek: Vyhlazení 500 000 nemeckých židu, Paríž 1936) byla součástí antinemecké propagandy z roku 1936 a jeví se nám jako typický příklad. I pres její neopodstatnení se už od první stránky mluví o nicení židu - jednoduše emigrace byla považována za fyzickou "likvidaci" nemeckého židovstva. Nacistické koncentracní tábory pro politické vezne byly také pokládány za potencionální nástroje genocidy a v knize je speciální zmínka o stovce židu veznených v Dachau v roce 1936. Šedesát z nich tam bylo už od roku 1933. Dalším příkladem je senzacní kniha nemeckého komunisty židovského puvodu, Hanse Beimlera, nazvaná *Four Weeks in the Hands of Hitler's Hell-Hounds: The Nazi Murder Camp of Dachau* (Ctyri týdny v rukách Hitlerových pekelných psu: Nacistický tábor smrti Dachau), která vyšla v New Yorku už v roce 1933. Beimler byl uveznený, protože se pridál k marxistum a tvrdí, že Dachau je tábor smrti, i když podle svého vlastního priznaní byl propuštěn už po měsíci. Bývalý režim ve Východním Nemecku udeloval cenu Hanse Beimlera za zásluhy komunismu.

Fakt, že antinacistická propaganda o genocide byla rozširovaná v takové

nemožném a brzkém období lidmi ovlivnenými rasovým anebo politickým postavením, by mohl nezávisle myslícímu pozorovateli naskytnout extrémní varování, když přitom vezmeme v úvahu i stejné události z období války.

Podporování židovské emigrace by nemelo být spojováno s účelem koncentračních táboru v předválecném Německu. Ty byly používány k uvezení politických odporců a rozvracců - hlavně liberálů, sociálních demokratů a komunistů jakéhokoli druhu, ze kterých jistá část byli židé tak jako Hans Beimler. Narodil od milionu zotročených v Sovetském svazu, počet uvezených v německých koncentračních táborech byl vždy velmi malý; Reitlinger přiznává, že v roce 1934 až 1938 v celém Německu steží překročil hranici 20 000 a počet židu nebyl nikdy větší než 3000 (*The S.S.: Alibi of a Nation* (S.S.: Alibi národa), Londýn, 1956, str. 253).

ZÁMERY SIONISTICKÉ POLITIKY

Nacistický názor na židovskou emigraci nebyl ohraničený negativní politikou vyhnání, ale byl utvořen v kruhu moderního sionismu. Zakladatel politického sionismu v 19. století Theodore Herzl původně ve svém díle *The Jewish State* (Židovský stát) uváděl Madagaskar jako národní vlast pro židy a o této možnosti vážně uvažovali i nacisti. Před rokem 1933 to byl hlavní clánek politického programu Národně socialistické strany a strana ho vydala v podobě letáku. Uvádí se v něm, že obnovení Izraele jako židovského státu je téměř nepřijatelné, protože by to mělo za následek věčnou válku a trhlínu v arabském světě, a to byl i skutečný důvod. Němci nebyli první, kdo navrhoval židovskou emigraci, polská vláda, která brala do úvahy židovskou populaci, už přemýšlela nad tímto plánem a v roce 1937 vyslala na Madagaskar expedici Michaela Lepeckého doprovázeného židovskými zástupci, aby projednala tento složitý problém.

První návrhy sionistů o madagaskarském řešení byly vytvořené se Schachtovým plánem v roce 1938. Na Göringovu radu Hitler souhlasil s vysláním prezidenta říšské banky, Dr. Hjalmar Schachta, do Londýna na diskusi se židovskými zástupci lordem Bearstedem a panem Rubleem z New Yorku (Reitlinger, *The Final Solution* (Konečné řešení), Londýn, 1953, str.20). Plánem bylo, že aktiva německých židů budou zmražena jako ochrana na mezinárodní půjčku na financování židovské emigrace do Palestiny a Schacht informoval Hitlera o tomto zasedání v Berchtesgaden 2. ledna 1939. Plán byl poprvé předložen 12. listopadu 1938 na konferenci, kterou svolal Göring, který prozradil, že Hitler už přemýšlel o židovské emigraci do kolonie Madagaskar. Britské odmítnutí přijmout plánované požadavky způsobilo neúspěch tohoto plánu (viz. str. 21). Později v prosinci, M. Georges Bonnet, francouzský zahraniční kancléř, řekl Ribbentropovi, že francouzská vláda sama plánovala evakuaci 10 000 židů na Madagaskar.

Před Schachtovými návrhy o Palestině v roce 1938, které byly v podstatě předmětem dlouhých diskusí, jenž začaly už v roce 1935, bylo uskutečнено více pokusů znemožnit židovskou emigraci do jiných evropských zemí a tyto snahy vyvrcholily na Evianské konferenci v červenci 1938. Avšak v roce 1935 si plán židovské emigrace na Madagaskar postupně získával v německých kruzích stále větší sympatie. Je pravdou, že Helmut Wohltat z německého ministerstva zahraničí diskutoval v Londýně o omezené židovské emigraci do Rodezie a Britské Guayany až v dubnu 1939; ale 24. ledna, kdy Göring napsal ministrovi vnitra Frickovi rozkaz na vytvoření Hlavního emigračního úřadu pro židy a poveril Heydricha z Hlavního

úřadu říšské bezpečnosti vyřešením židovského problému "ve významu emigrace a evakuace", Madagaskarský plán byl studovaný ve vší vážnosti.

V roce 1939 důsledné snahy německé vlády o odchod židů z Říše způsobily emigraci 400 000 německých židů z celkového množství populace okolo 600 000 a dodatečných 480 000 emigrantů z Rakouska a z Československa, což tvořilo skoro celou židovskou populaci. Bylo to vykonáno přes Úřad pro židovskou emigraci v Berlíně a v Praze, který byl založen Adolfem Eichmannem, šéfem Úřadu židovského vyšetřování Gestapa. Němci tak moc chtěli zabezpečit tuto emigraci, že Eichmann dokonce v Rakousku založil výcvikové centrum, kde se mohli mladí židé učit farmarit s představou, že budou ilegálně propašováni do Palestiny (Manvell & Frankl, *S.S. and Gestapo* (S.S. a Gestapo) str. 60). Kdyby v sobě Hitler choval nějaký zámer na vyhlazení židů, je nepochopitelné, že by více jak 200 000 židům jen tak dovolil opustit území Říše i s velkou částí jejich majetku a o to méně by přemýšlel o jejich masové emigraci do Palestiny anebo na Madagaskar. A dále uvidíme, že o masové emigraci židů z Evropy ještě stále uvažoval i během válečného období, hlavně o Madagaskarském plánu, o kterém Eichmann po porážce Francie v roce 1940 diskutoval s odborníky z francouzského ministerstva kolonizace, neboť Francie se prakticky kolonií vzdala.

2

NEMECKÁ POLITIKA VUCI ŽIDUM PO VYPUKNUTÍ VÁLKY

S príchodem války se situace, co se týká židu, drasticky zmenila. Není moc známé, že svetové židovstvo se samo prohlásilo za bojující stranu ve 2. svetové válce, a to byl pro Nemce dostatečný duvod k internaci židovského obyvatelstva jako nepřátelské síly. 5. září 1939 Chaim Weizmann, hlavní sionistický vudce, vyhlásil jménem židu na celém svete válku Nemecku a prohlásil, že "židé stojí na strane Velké Británie a budou bojovat na strane demokratu... Židovské zastupitelstvo je pripraveno dát urychlene vše do porádku, aby použilo sílu židovských mužů, technické schopnosti, prostredky, atd...." (*Jewish Chronicle* (Židovská kronika), 8. září 1939).

UVEZNENÍ NEPRÁTELSKÝCH CIZINCŮ

Všichni židé byli oznaceni za agenty, kteří chtějí vést proti Nemecké říši válku, a to melo za následek, že Himmler a Heydrich nakonec zacali s politikou internace. Stojí za to poznamenat, že Spojené státy a Kanada zacaly internovat do zajateckých táboru všechny japonské cizince a obyvatele japonského puvodu ještě pred tím, než Nemci uplatnili stejné obranné opatření vuci židum. Krome toho neexistuje žádný dukaz a nebo prohlášení o jejich neloajlnosti, takové jaké ucinil Weizmann. Britové také internovali behem Burské války všechny ženy a deti z celkové populace, což melo za následek, že jich mnoho zemrelo a dodnes ještě nebyli Britové v žádném smyslu obvineni ze zámerného vyhlazování Buru.

Uveznení židu z okupovaných evropských území melo z nemeckého pohledu sloužit dvema cílům. První byl zabránit nepokojum a podvratným cinnostem. Himmler 11. ríjna 1942 informoval Mussoliniho, že nemecká politika vuci židum se z duvodu vojenské bezpecnosti ve válecném období zmenila od základu. Stežoval si, že židé v okupovaných oblastech vedli partyzánskou válku, vykonávali sabotážní a špionážní cinnost a toto tvrzení potvrdila i oficiální sovenská zpráva, která byla predána Raymondovi Arthurovi Davisovi, kde se uvádelo, že v Jugoslávii bojovalo s Titem minimálne 35000 židu jako partyzáni. To melo za následek, že židé byli transportováni do streženého území a zadržovacích táboru, jak do Nemecka, tak po breznu 1942 hlavne do Generálního gouvernementu v Polsku.

Jak válka pokračovala, politika se odvíjela od veznených židu, jejichž práce se využívala na vojenské účely. Hlavní je otázka práce, jestliže vezmeme do úvahy údajný plán genocidy židu, neboť už jen na základe samotné logiky by to pozdeji melo za následek nejnesmyslnější plýtvání pracovní silou, casu a energie, pricemž se na dvou frontách bojovalo o prežití. Myšlenka povinných prací získala prevahu nad nemeckými plány židovské emigrace práve po útoku na Rusko. Protokol ze 17. dubna mezi Hitlerem a madarským regentem Horthym ukazuje, že nemecký vudce

osobně požádal Horthyho o vzdání se 100 000 maďarských židů ve prospěch prací na plánu Luftwaffe o "honbu za letadly" v case, kdy se počet vzdušných náletů na Německo zvyšoval (*The Final Solution* (Konečné řešení), Berlín, 1956, str. 478). To se stalo v době, kdy měli už údajně vyhlazovat židy, ale Hitlerova žádost jasně dokazuje, že hlavním cílem bylo zvýšit počet pracovních sil.

V souladu s tímto programem se koncentrační tábory ve skutečnosti staly průmyslovými komplexy. V každém táboře, kde byli židé a jiné národnosti uvezeni, byly rozsáhlé průmyslové továrny, které zásobovaly Němce po vojenské stránce - například továrna na výrobu gumy Buna v Bergen-Belsenu, I.G. Farben Industrie v Osvětimi a elektronická firma Siemens v Ravensbrücku. V mnoha případech se v koncentračních táborech používaly zvláštní bankovky, které se vydávaly jako mzda za práci a umožňovaly vězňům nakupovat v táborových obchodech větší zásoby potravin. Němci chtěli, aby se jim ze systému koncentračního tábora vrátilo co nejvíce ekonomických prostředků, což je úplně v rozporu s nějakým plánem vyvraždit miliony lidí. Ekonomický a administrativní úřad S.S., v jehož čele stál Oswald Pohl, měl za úkol postarat se o to, aby se koncentrační tábory staly hlavními průmyslovými výrobci.

EMIGRACE JEŠTE STÁLE UPŘEDNOSTNOVÁNA

Avšak viditelné faktory jsou i ty, že i ve válečných letech se Němci stále snažili pokračovat v uskutečnění politiky židovské emigrace. Pádem Francie v roce 1940 se německé vládě naskytla možnost rokovat s Francouzi o přepravě evropských židů na Madagaskar. Srpnové memorandum státního kancléře německého ministerstva zahraničí Luthera roku 1942 ukazuje, že tato rokování vedl mezi červencem a prosincem 1940, když byla potom Francouzská ukončena. Obežník Lutherova oddělení z 15. srpna 1940 ukazuje, že detaily německého plánu vypracoval Eichmann, neboť jsou podepsané jeho asistentem Denneckerem. Ve skutečnosti byl Eichmann pověřen sestavením detailního madagaskarského plánu a Dannecker byl zaměstnaný výzkumem na francouzském ministerstvu kolonizace (Reitlinger, *The Final Solution* (Konečné řešení), str. 77). Návrhy z 15. srpna znely, že Inter-evropská banka by v průběhu fázového programu financovala emigraci čtyř milionů židů. Lutherovo memorandum z roku 1942 ukazuje, že Heydrich do konce srpna dostal Himmlerovo schválení plánu a že ho také předložil Göringovi. To se přesně týká Hitlerova souhlasu, neboť už 17. srpna se Hitlerův tlumocník Schmidt odvolal Mussolinimu na Hitlerovo nabádání se slovy, že "někdo by měl na Madagaskaru založit stát Izrael" (Schmidt, *Hitler's Interpreter* (Hitlerův tlumocník), Londýn, 1951, str. 178).

I když Francouzi v prosinci 1940 přerušili rokování o Madagaskaru, Poliakov, ředitel Centra židovské dokumentace v Paříži, připouští, že Němci se i tak zabývali plánem a že Eichmann jím byl po dobu roku 1941 zaneprázdněný. Nakonec se to kvůli vývoji války stalo nepraktické, hlavně po ruské invazi a 10. února 1942 podalo ministerstvo zahraničí informaci, že plán byl dočasně odložen. Toto rozhodnutí poslané na ministerstvo zahraničí Lutherovým asistentem Rademacherem je velmi důležité, neboť nezvratně dokazuje, že výraz "konečné řešení" znamená jen židovskou emigraci, a že transport do východních ghett a koncentračních táborů jako Osvětim měl jen povahu alternativního evakuačního plánu. Ve zprávě se píše: "Válka se Sovetským svazem zatím vytvořila pro konečné řešení možnost disponovat novým územím. To mělo za následek, že Führer rozhodl, že židé nebudou

vystehování na Madagaskar, ale na východ. Od této chvíle se už Madagaskar nebude používat ve spojitosti s konečným řešením" (Reitlinger, str. 79). Podrobnosti tohoto vystehování byly rozebrány o měsíc dříve na konferenci ve Wansee, kterou probereme později.

Oba dva, Reitlingen i Poliakov, vyvodili absolutně nepodložená tvrzení, předpokládajíc, že když byl madagaskarský plán odložen, tak Němci museli jistě myslet na "vyhlazení". Jen o měsíc později, 7. března 1942, napsal Goebbels prohlášení, ve kterém uvedl madagaskarský plán jako "konečné řešení" židovské otázky (Manvell & Franklin, *Dr. Goebbels*, Londýn, 1960, str. 165). Zatím souhlasil s "koncentrováním židu na východe". Později Goebbelsovo prohlášení také zdurazuje deportaci na východ (tzv. polský Generální gouvernement) a klade důraz na potřebu tamejších nucených prací. Jen co vystehování na východ začalo, použití židovské práce se stalo hlavní složkou operace. Z výše uvedeného celku jasne vyplývá, že výraz "konečné řešení" se používá jak na Madagaskar, tak i na východní oblasti, a proto znamená jen deportaci židu.

I později, jako v květu 1944, byli Němci připraveni povolit emigraci z Evropy jednomu milionu židu. Vysvětlení tohoto návrhu podává ve své knize *Die Geschichte von Joel Brand* (Příběh Joela Branda, Kolín, 1956) Alexander Weissberg, prominentní sovětský židovský vedec deportovaný během Stalinových čistek. Weissberg, který strávil válku v Krakově a tak očekával, že ho Němci umístí do koncentračního tábora, vysvětluje, že na speciální Himmlerovo povolení vyslal Eichmann budapeštského židovského vůdce Joela Branda do Istanbulu s návrhem pro spojence dovolit během války přesun jednoho milionu židu z Evropy. (Když se má "vyhlazovatelským" spisovatelem verit, v květnu 1944 zůstal už jen sotva jeden milion židu.) Gestapo priznalo, že transportace židu měla za následek velké těžkosti na německém válečném úsilí, ale byli ochotni přistoupit na to jen pod podmínkou jejich výměny za 10 000 plošinových vozů, kteří by se používali výhradně jen na ruské frontě. Bohužel, plán nevyšel: Britové udelali záver, že Brand musí být nebezpečný nacistický agent, a tak ho v Caïre uveznili, přitom tisk jeho návrh popírá jako nacistický trik. Winston Churchill, i když hlásal, že zacházení s maďarskými židy bylo asi "největším a nejstrašnějším zločinem, jaký byl spáchán v celosvětové historii", přičemž všem řekl, i Chaimovi Weizmannovi, že Brandovu nabídku nemohl přijmout, neboť by to znamenalo zradu vůči ruským spojencům. I když plán nepřinesl žádné ovoce, dokonale ukazuje, že žádné uskutečněné "úplné" vyhlazení by nedovolilo emigrovat jednomu milionu židu, a také dokazuje, jak nesmírně důležité byli židé v německém válečném snažení.

3

POPULACE A EMIGRACE

Statistiky vzťahujúci sa na židovskú populáciu nejsou všude udávané do detailu, takže odhady pro evropské země jsou dost rozdílné a také není přesně známé, kolik židů bylo deportováno a umístěno na kterémkoliv místě během let 1939 - 1945. Ve stručnosti, jakkoliv jsou tyto statistiky duveryhodné, hlavne ty vzťahujúci sa na emigraci, s jistotou ukazují, že ze šesti milionu židů nemohla být vyhlazena ani jejich část.

Za prvé, toto tvrzení nemůže ani zdaleka potvrdit vyhlazení evropské židovské civilizace. Podle *Chambersovy* encyklopedie v celé predválečné Evropě žilo 6,5 milionu židů. Toto by celkem jasne znamenalo, že byla vyhlazena skoro celá židovská populace. Ale *Baseler Nachrichten*, neutrální švýcarská publikace, která používala všechna statistická data, dokazuje, že v letech mezi 1933 až 1945 emigrovalo 1,5 milionu židů do Británie, Švédska, Španělska, Portugalska, Austrálie, Číny, Indie, Palestiny a do Spojených států. Dále to potvrzuje židovský novinář Bruno Blau, který 13. cervence 1948 v newyorských novinách *Aufbau* udává stejné číslo. Z techto emigrantů bylo tech, co odešli z Německa pred srpnem 1939, asi 400 000. Ve své publikaci *Unity in dispersion* to na str. 377 potvrzuje i Svetový židovský kongres, když uvádí, že "Většine německých židů se podarilo emigrovat ještě pred vypuknutím války". Krome německých židů emigrovalo do srpna 1939 také 220 000 rakouských židů z jejich celkového počtu 280 000, přitom Institut pro židovskou emigraci v Praze zabezpečil emigraci 260 000 židů z bývalého Československa. Takže celkove po srpnu 1939 zustalo v Německu, Rakousku a Československu jen 360 000 židů. Z Polska pred vypuknutím války emigrovalo 500 000 židů. Tato čísla znamenají, že z ostatních evropských zemí (Francie, Holandsko, Itálie, země východní Evropy atd.) emigrovalo přibližně 120 000 židů.

Toto židovské vystehovalectví pred a během válečného stavu zmenšilo počet židů v Evropě na přibližně 5 milionů. Krome techto emigrantů musíme ještě připočítat počet židů, který po roce 1939 utekl do Sovetského svazu, a kteří byli pozdeji evakuováni z dosahu německých útočníků. Pozdeji bude dokázáno, že většina z nich, asi 1 250 000, se odstehovala z Polska. Ale nehlede na Polsko, Reitlinger priznává, že v letech 1939 až 1941 uteklo na sovětské území ještě 300 000 jiných evropských židů. To dohromady predstavuje 1 550 000 židů, kteří emigrovali do Sovetského svazu. 9. cervence 1945 uvedl Freiling Foster v časopise *Colliers* o židech v Rusku, že "od roku 1939 se 2 200 000 přestehovalo, aby uniklo nacistům", ale náš nižší odhad je asi správnější.

Židovská emigrace do Sovetského svazu proto snížila počet židu, kteří byli v dosahu nemecké okupace na množství okolo 3,5 milionu, přibližně na 3 450 000. Z tech musí být odpocítáni židé v neutrálních evropských státech, které následkem války unikly. Podle Svetového almanachu (str. 594) z roku 1942 byl počet židu žijících v Británii, Gibraltar, Portugalsku, Španelsku, Irsku a Turecku 413 128.

3 MILIONY ŽIDU V EVROPE

A proto je přibližný počet 3 milióny židu na území okupovaném Nemeckem správný, protože jsou správné také dostupné emigrační statistiky. Asi ke stejnému císlu se můžeme dopocítat, když stejným způsobem prozkoumáme statistiky o židovské populaci, která zustala v zemích, které okupovala Ríše. Víc jak polovina tech židu, která se přestehovala do Sovetského svazu, přišla z Polska. Casto se tvrdí, že válka s Polskem přinesla do sfér nemeckého vlivu asi 3 miliony dalších židu, ze kterých byli skoro všichni "vyhlazení". Tento omyl je velmi důležitý. Scítání lidu v Polsku v roce 1931 uvádí počet židu 2 732 600 (Reitliger, *die Endlösung* (Konečné řešení), str. 36). Reitliger uvádí, že na jare 1939 se nejméne 1 170 000 z nich nacházelo v zónách okupovaných Rusy, ze kterých byl asi jeden milion po nemecké invazi v cervenci 1941 evakuován na Ural a jižní Sibir (viz. str.50). Jak už bylo uvedeno, asi 500 000 židu emigrovalo z Polska ještě před válkou. Dále novinár Raymond Arthur Davis, který strávil válku v Sovetském svazu, poznamenal, že v mezi lety 1939 a 1941 emigrovalo asi 250 000 židu ze zemí okupovaných Nemeckem do Ruska a rozprchli se do všech sovětských provincií (*Odyssey through hell* (Odysea přes peklo), N.Y., 1946). Odectením tohoto císlu od celkové populace 2 732 600 a pripoctením normálního populačního přírůstku nemohlo být koncem roku 1939 pod nemeckou vládou víc jak 1 100 000 polských židu (*Gutachen des Instituts für Zeitgeschichte*, Mnichov, 1956, str. 80).

K tomu císlu můžeme pripocítat i 360 000 židu, kteří po zdlouhavých emigracích zustali v Nemecku, Rakousku a v bývalém Československu (Čechy, Morava a Slovensko). Státní žalobce reprezentující část obžaloby, která se při Norimberském procesu vztahovala na Francii, uvedl, že z 320 000 francouzských židu bylo deportováno 120 000, i když Reitlinger odhaduje jejich počet jen na 50 000. Tedy celkový počet židu pod nacistickou vládou nepresahuje dva miliony. Deportace ze skandinávských zemí byla malá a z Bulharska dokonce žádná. Když pripocítáme židovskou populaci v Holandsku (55 000), Belgii (40 000), Itálii (50 000), Jugoslávii (55 000), Madarsku (380 000) a v Rumunsku (725 000), celkový počet trochu presahuje tri miliony. Tento nadbytek způsobuje fakt, že pozdejší císla jsou údaje z doby před válkou, ve kterých není brána v úvahu emigrace, která v techto zemích predstavovala asi 120 000 židu (viz nahore). Takže to dokazuje, že pod nemeckou okupací byly asi tri miliony židu.

EVAKUACE RUSKÝCH ŽIDU

Presný počet, co se týče ruských židu, je neznámý, a proto byl predmetem extrémního prehánení. Židovský statistik Jacob Leszynski uvádí, že v roce 1939 žilo na pozdeji Nemeckem okupovaném území, tzv. západním Rusku, 2 100 000 židu. Krome toho asi 260 000 židu žilo v pobaltských státech jako Estonsko, Litva a Lotyšsko. Podle Louisa Levina, prezidenta Amerického židovského sboru pro Rusko, který po válce procestoval Sovetský svaz a predložil zprávu o postavení tamních židu, vetšina z nich utekla na východ po tom, co nemecká armáda provedla svojí invazi. 30. ríjna 1946 v Chicagu prohlásil, že: "Na začátku války byli židé mezi

prvními evakuováni ze západních oblastí, které ohrožovali Hitlerovi útočníci, a byli dopraveni na východ Uralu. Zachráneny byly tedy 2 miliony židu." Toto vysoké číslo potvrzuje i židovský novinář David Bergelson, který 5. prosince 1942 napsal do židovských moskevských novin *Ainikeit*, že "díky evakuaci byla většina (80%) židu z Ukrajiny, Beloruska, Lotyšska a Litvy zachránena ještě před příchodem Nemcu." Reitlinger souhlasil se židovským znalcem Josephem Schechtmannem, který priznal, že bylo zachráneno velké množství, i když počet ruských a baltských židu, kteří zustali pod nemeckou okupací, odhaduje asi na 650 000 až 850 000 (Reitlinger, *The Final Solution* (Konečné řešení), str. 459). Vzhledem na tyto sovětské židy, kteří zustali na nemeckém území, bude později dokázáno, že během války nezabily nemecké akční skupiny víc jak 100 000 osob, což byli partyzáni a bolševictí komisari, z nichž nebyli všichni židé. Narozdíl od partyzánu, kteří o sobě tvrdili, že zabíjejí patnáctkrát víc než nemecká vojska.

PODLE NEUTRÁLNÍHO ŠVÝCARSKA BYLO "ŠEST MILIONU" LEŽ

Proto je jasné, že Nemci nemohli získat kontrolu nad a nebo vyhladit kolem šesti milionu židu. Kvůli znemožnění ze strany Sovetského svazu byl po emigracích počet židu na územích okupovaných nacisty sotva víc jak 3 miliony, ze kterých v žádném případě nemohli být všichni uveznení. Pripuštění vyhlazení, i když jen poloviny ze šesti milionu, by znamenalo likvidaci každého žida žijícího v Evropě. A je známé, že po roce 1945 žil v Evropě dost velký počet židu. Philip Friedman v jeho knize *Their Brother's Keepers* (Ochránci jejich bratru, N.Y., str. 13) uvádí, že "vystavení velmi těžké zkoušce nacistického pekla přežil nejméně milion židu", přičemž oficiální číslo židovské Komise společné distribuce je 1 559 600. Ale i když někdo přijme ten pozdější odhad, počet židovských úmrtí během války by mohl přesáhnout hranici 1,5 milionu židu. Právě tento závěr udelaly uznávané noviny *Baseler Nachrichten*, které vycházely v neutrálním Švýcarsku. V článku nazvaném "Wie hoch ist die Zahl der jüdischen Opfer?" ("Jak vysoké je číslo židovských obětí?", 13. červen 1946) vysvětlují, že jen z cisté populačního a emigračního hlediska popsaného nahore mohlo existovat maximálně 1,5 milionu židovských válečných obětí. Avšak dále bude nezvratně dokázáno, že skutečný počet je o mnoho nižší, neboť *Baseler Nachrichten* se odvolává na počet Komise společné distribuce, která uvádí číslo 1 559 600 pozůstalých po válce, ale my ukážeme, že toto číslo bylo kvůli nároku na odškodnění zdvojnásobené. Tato informace ještě nebyla ve Švýcarsku v roce 1946 dostupná.

NEMOŽNÉ MNOŽSTVÍ NAROZENÝCH

Stejně nesporný důkaz je poskytnutý poválečným světovými židovskými populačními statistikami. Světový almanach z roku 1938 uvádí počet židu na celém světě 16 588 259. Ale po válce, 2. února 1948 *New York Times* uvádí počet židu 15 600 000 a maximální počet 18 700 000. Tato čísla celkem ocividně znemožňují počítání židovských válečných obětí. 15,5 milionu mínus údajných šest milionu se rovná 9 milionu, čísla *New York Times* by tedy znamenala, že židé v průběhu deseti let vyprodukovaním 7 milionu narozených svůj počet skoro znásobili. To je samozřejmě absurdní.

Proto nám to ukazuje, že velká část ztracených "šesti milionu" jsou emigranti - emigranti do evropských zemí, Sovetského svazu a do Spojených států před, během a po válce. A taky během, ale hlavně ke konci války, vysoký počet emigrantů do Palestiny. Po roce 1945 se ilegálně dostalo do Palestiny velké množství lodí plných

židovských pozustalých, které svého času způsobily britské vládě citelné těžkosti, dokonce tak velké, že je publikace c. 190 (5. listopad 1946) Zapisovacího úřadu H.M. popsala jako "drív podobnému druhému Exodusu". Byli to tito emigranti do všech částí světa, kteří do roku 1948 nafukovali celosvětovou židovskou populaci na 15 až 18 milionu a asi většina z nich byli emigranti do Spojených států, kteří tam vstoupili s porušováním mnoha zákonů. 16. srpna 1962 David Ben Gurion, izraelský prezident, uvedl, že sice oficiální židovská populace v Americe je prý 5 600 000, "ale celkový počet by nemel překročit 9 milionu" (*Deutsche Wochenzeitung*, 23. listopadu ;1963). Důvod pro tento velký počet zdůraznil Albert Maisal ve svém článku "Naši nejnovější Americané" (*Readers' Digest*, leden, 1957), neboť prozrazuje, že "krátce po druhé světové válce bylo podle prezidentského nařízení 90% všech víz pro střední a východní Evropu udeleno vykoristovaným".

Na této straně je otisknutý jen jeden důkaz ze stovek, které se pravidelně objevují v úmrtních rubrikách časopisu Aufbau, který je týdně vydáván výlučně pro americké židy (16. červen 1972). Ukazuje, jak si židovští emigranti v USA později změnila jména; a jejich předchozí se objevují v závorkách. Například jako Arthur Kingsley (předtím Dr. Königsberger z Frankfurtu). Mohlo se stát, že tito lidé, jejichž jména "zemřela", byli přičtení k chybejícím šesti miliónům.

ŠEST MILIONU: DOKUMENTAČNÍ DUKAZ

Z predešlého by tedy jasne vyplývalo, že počet šest milionu zavraždených židu neznamená nic jiného, než jen nejasný kompromis mezi mnohými celkem neopodstatnenými dohodami; pričemž pro to, aby to bylo verohodné, neexistuje ani zlomek dokumentačního dukazu. Příležitostne ho spisovatelé zmenšili, to získalo odzbrojující pohled verohodnosti. Například lord Russell z Liverpoolu ve své knize *Scourge of the Swastika* (Metla svastiky, Londýn, 1954) uvádí, že "ne méně jak pet milionu" židu zemrelo v nemeckých koncentracních táborech, pričemž se spokojil s tím, že je nekde mezi temi, co odhadovali 6 milionu a temi, co dávají prednost ctyrem milionum. Ale priznává, že "skutečné číslo nebude nikdy známé". Jestli je to tak, je velmi těžké dozvedet se, jak mohl tvrdit "ne méně jak pet milionu". Komise společné distribuce používá 5 012 000, ale židovský "expert" Reitlinger navrhuje nové číslo, 4 192 200 "ztracených židu", ze kterých odhadovaná jedna tretina zemrela z prirozených duvodu. To by nám snížilo počet "úmyslně vyhlazených" na 2 796 000. Avšak Dr. M. Perlzweig, newyorský delegát na tiskové konferenci Svetového židovského kongresu v roce 1948, prohlásil: "Cena za úpadek národního socialismu a fašismu je fakt, že díky ukrutnému antisemitismu prišlo o život sedm milionu židu". V tisku a podobných médiích je počet casto vyzdvižen příležitostne na osm anebo nekdy až devet milionu. Jak jsme to už v predchozí kapitole dokázali, ani jeden z techto údajů není ani zdaleka verohodný, ve skutečnosti jsou absurdní.

FANTASTICKÉ ZVELICOVÁNÍ

Pokud je známo, první obvinení Nemcu z masového vydražování židu ve válečné Evrope udelal polský žid Rafael Lemkin ve své knize *Axis Rule in Occupied Europe* (V okupované Evrope vládne Trojpakt) vydané v New Yorku v roce 1943. Nejakou zvláštní shodou náhod byl pozdeji Lemkin Spojenými národy poveren navrhnout konvenci o genocide, čímž se pokoušel zakázat "rasismus". Ve své knize tvrdí, že nacisti vyhladili miliony židu, možná ještě jednou tolik než šest milionu. To by muselo být v roce 1943 opravdu neskutečné, nebot akce se údajne zacala až v roce 1942. Tímto způsobem by do roku 1945 musela být znicena celá židovská populace.

Po válce se propagacní odhady vyšplhaly do ještě mnohem fantastictějších výšek. Kurt Gerstein, antinacista, který o sobe tvrdil, že pronikl do S.S., rekl francouzskému vyšetřovali Raymondovi Cartierovi, že ví, že ne méně jak 40 milionu

obyvatel koncentračních táboru zemřelo na otrávení plynem. V jeho prvním podepsaném prohlášení z 26. dubna 1945 už snížil počet na 25 milionu, ale i to bylo pro francouzské zpravodajství příliš bizarní a v jeho druhém prohlášení, podepsaném 4. května 1945 v Rottweilu, ještě snížil počet na 6 milionu, který upřednostňoval i Norimberský proces. Gersteinova sestra měla vrozenou nemoc a zemřela na eutanázii, což může naznačovat určité množství mentální nestability u samotného Gersteina. Ve skutečnosti byl v roce 1936 uznáný vinným z posílání excentrických listů. Po jeho dvou "výpovědích" se ve věznici Cherche Midi v Paříži obesil.

Gerstein uvedl, že informace týkající se vyvražďování židů poslal švédské vládě přes jednoho německého barona, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu jeho zpráva "odešla a ztratila se". Podobně tvrdil, že v srpnu 1942 o celém "vyhlazovacím programu" informoval papežského diplomatického zástupce v Berlíně, ale duchovní osoba mu jednoduše odpověděla, aby "vypadl". Gersteinovy výpovědi oplývají tvrzeními, jako třeba že byl svědkem nejgigantičtější masové popravy (v Belzecu 12 tisíc za jeden den), přičemž druhé prohlášení popisuje Hitlerovu návštěvu ze 6. července 1942 v koncentračním táboře v Polsku, o které se ví, že se nikdy neuskutečnila. Gersteinovo fantastické zveličování nedokázalo nic, kromě toho zdiskreditoval všechna tvrzení okolo masového vyhlazování. Ve skutečnosti evangelický berlínský biskup Wilhelm Dibelius obvinil jeho prohlášení z "nedůvěryhodnosti" (H. Rothfels, "Augenzeugenbericht zu den Massenvergasungen" v *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, duben, 1953). Proto je neuvěřitelným faktem, že i přes tato obvinění schválila v roce 1955 německá vláda vydání druhého Gersteinova prohlášení (*Dokumentation zur Massenvergasung*, Bonn, 1955) pro distribuci do německých škol. V něm se uvádí, že Dibelius vložil do Gersteina speciální důvěru a že prohlášení bylo "bez jakékoliv pochybnosti právoplatné". Toto je výrazný důkaz o způsobu, jakým je v Německu zveličováno bezdůvodné obvinění z nacistické genocidy, a to hlavně u mládeže.

Příběh o vyhlazení šesti milionu židů během války kladl hlavní důraz na výpovědi Dr. Wilhelma Hoettla před Norimberským tribunálem. Byl Eichmannův asistent, ale ve skutečnosti spíše divná osoba ve službách amerického zpravodajství, která napsala několik knížek pod pseudonymem Walter Hagen. Hoettl také pracoval pro sovětskou špiónáž, spolupracoval s dvěma židovskými emigranty z Vídně, Pergerem a Verberem, kteří během přípravných vyšetřování Norimberského procesu vystupovali jako američtí důstojníci. Je zvláštní, že svědecká výpověď u této nanejvýš podezřelé osoby, Hoettla, byla ustanovena jako jediný "důkaz" týkající se vyvražďování šesti milionu židů. V jeho výpovědi ze 26. listopadu 1945 uvedl, že to nevedel, ale Eichmann mu v Budapešti v roce 1944 řekl, že celkem bylo vyhlazených 6 milionů židů. Je zbytečné uvádět, že Eichmann na svém soudu toto svědectví nikdy nepotvrdil. Hoettl během celého pozdějšího období války pracoval jako americký špión, i proto je opravdu velmi zvláštní, že ačkoliv pracoval přímo pod Heydrichem a Eichmannem, nikdy se nezmiňoval o Americanu ani tím nejmenším náznakem o politice vyvražďování židů.

ABSENCE DUKAZU

Melo by být hned na začátku zdurazněno, že neexistuje ani jediný dokument, který by dokázal, že Němci zamýšleli a nebo vykonávali záměrné vyvražďování židů. Poliakov a Wulf v jejich *Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze*

(Berlín, 1955) se zmužou jen na svedectví takových lidí jako Hoettl, Ohlendorf a Wisliczeny a později na svedectví získaná mučením v sovětských věznicích. Kvůli nedostatku jakýchkoliv důkazů je Poliakov nucený napsat: "tři a nebo čtyři lidé, kteří byli zatáhnuti do vytvoření plánu o úplném vyhlazení, jsou mrtví a nezachovaly se žádné dokumenty". Tohle vypadá velmi uspokojivě. Celkem očitě nejsou obě věci, plán i "tři a nebo čtyři lidé", nicím jiným, než lživým autorovým předpokladem, který se nedá dokázat. V dokumentech, které se zachovaly, samozřejmě není žádná zmínka o vyhlazení, takže spisovatelé jako Poliakov a Reitlinger musí znovu dělat uspokojivé předpoklady, že takové příkazy byly většinou podávány "ústně". I přes nedostatek jakýchkoliv důkazů tvrdí, že plán na vyvražďování židů musí pocházet z roku 1941, přibližně ve stejné době, kdy začal útok na Rusko. První fáze musí údajně obsahovat masakr sovětských židů, o tomto tvrzení později dokážeme, že je neopodstatněné. O zbytku plánu se předpokládá, že v březnu 1942 začal deportacemi a koncentrací evropských židů ve východních táborech polského Generálního gouvěrnementu, jako například obrovský průmyslový komplex Osvětim blízko Krakova. Přes fantastické a celkově neopodstatněné předpoklady se dostaneme k tomu, že pod dozorem Eichmannova oddělení transporty na východ vlastně už po příjezdu znamenaly okamžitou smrt v pecích.

Podle Manvella a Frankla (*Heinrich Himmler*, Londýn, 1965) "se zdá, že politika genocidy vznikla" po "tajných rozhovorech" mezi Hitlerem a Himmlerem (str. 118), přesto se jim to nepodaří dokázat. Reitlinger a Poliakov se spolu domnívají o několika "ústních" kontaktech, přičemž prý nikomu jinému nebylo dovoleno, aby byl na těchto diskusích přítomen, a že se z nich nezachovaly žádné nahrávky. To je čistá vynalézavost, neboť nepodávají ani kousek důkazu, který by aspoň dokazoval něco o tom, že se tato podivná setkání uskutečnila. William Shirer v jedné celkem divoké a neverohodné knize *The Rise and Fall of the Third Reich* (Vzestup a pád Třetí Říše) podobně mlčí o nějakých predmetech dokumentačního důkazu. Opatrně uvádí, že Hitlerův domnělý rozkaz na vyvražďování židů "zdánlivě nebyl nikdy zaznamenaný na papíře - ještě z něho nebyla objevena ani jedna kopie. Pravděpodobně byl ústně podáný Göringovi, Himmlerovi a Heydrichovi a ti ho předali dál..." (str. 48).

Manvell a Frankl nám předkládají typický příklad "důkazu" podporujícího legendu vyhlazování. Citují memorandum z 31. července 1941, poslané Göringem Heydrichovi, který byl v čele Hlavního úřadu říšské bezpečnosti a byl Himmlerův zástupce. Memorandum začíná: "Dokončení úlohy, která vám byla 24. ledna 1939 přidělena, vyřešit židovský problém ve smyslu emigrace a evakuace tím nejlepším způsobem podle skutečných podmínek..." Dodatková úloha v memorandu je "celkové vyřešení (Gesamtlösung) židovského problému na místech německého vlivu v Evropě", o kterém autori přiznávají, že znamená koncentraci na východě, a to si taky žádá přípravy na "organizační, finanční a materiální záležitosti". Memorandum si potom dále žádá plán do budoucnosti "na očekávané konečné řešení" (Endlösung), což ciste odpovídá ideálnímu a původnímu plánu emigrace a evakuace, které byly vzpomenuty již na začátku nařízení. Nikde není vzpomenuta poznámka o zabíjení lidí, ale Manvell a Frankl nás ubezpečují, že ve skutečnosti je memorandum o tom. Samozřejmě, znovu byla konečná "pravá tvář" odlišná od konečného řešení, ta byla "oznámena Heydrichovi přes Göringa ústně" (viz. str. 118). Praktičnost těchto "ústních" příkazů, které byly vydávány jen tak, když přišly, je očitá.

KONFERENCE VE WANNSEE

Konečné detaily plánu na vyhlazení židu byly zpracovány 20. ledna 1942 na konferenci v Berlíně v Gross Wannsee, které předsedal Heydrich (Poliakov, *Das Dritte Reich und die Juden*, str. 120; Reitlinger *The Final Solution*, str. 95). Účastníci byli všichni úředníci všech nemeckých ministerstev a Hlavní úřad Gestapa reprezentovali Müller a Eichmann. Reitlinger, Manvell a Frankl považují návrhy této konference za svůj triumf v dokazování plánu o genocide, ale pravda je taková, že takový plán nebyl vůbec vzpomenutý a co víc, svobodně to přiznávají. Manvell a Frankl to raději nepresvědčivě zamlouvají slovy, že "Návrhy byly zahaleny závojem oficiálnosti, který maskuje skutečný smysl slov a termínů, které tam byly používány" (*The Incomparable Crime*, Londýn, 1946, str. 46), což ve skutečnosti znamenalo, že oni věděli, jak si to mají vysvětlit po svém. Co Heydrich skutečně řekl, bylo to, co už bylo nahore z memoranda citované, Göring ho poveril připravením vyřešení židovského problému. Prozkoumal historii židovských emigrací a prohlásil, že válka udelala madagarský plán nepraktickým a pokračoval: "Emigrační program se teď nahradil dalším možným řešením, evakuací židu na východ, v souladu s predešlým Führerovým povolením". To vysvětluje, že jejich práce bude užitečná. Tohle se považuje za hluboce zlý a závažně skrytý význam, že židé mají být vyhlazeni, i když prof. Paul Rassinier, Francouz umístěný v Buchenwaldu, vysvětluje, že to znamená přesně to, co je receno, t.j. koncentraci židu na práci v obrovských východních ghettech polského Generálního gouvernementu. "Tam byli internováni, aby vyčkali na konec války, kdy by se znovu otevřelo mezinárodní rokování, které by rozhodlo o jejich budoucnosti. Tohoto rozhodnutí bylo nakonec dosaženo na vnitroministerské konferenci Berlín - Wannsee..." (Rassinier, [*Le Véritable Procès Eichmann*](#), str. 20). Avšak Manvell a Frankl zustávají i přes úplné nedostatky v tvrzení o vyhlazování neohrožení. O konferenci ve Wannsee píšou, že "pravým zmínkám o zabíjení se vyhýbali, Heydrich používal výraz "Arbeitseinsatz im Osten" (pracovní nasazení na východe) (*Heinrich Himmler*, str. 209). Proc nemáme pracovní nasazení na východe za pracovní nasazení považovat, není vysvětlené.

Podle Reitlingera a ostatních, v následujících měsících roku 1942 proběhly mezi Himmlerem, Heydrichem, Eichmannem a velitelem Hoessem nevycíslitelné příkazy, které skutečně specifikovaly vyhlazování, ale samozřejmě "ani jeden se nezachoval".

PREKROUCENÁ SLOVA A NEOPODSTATNÉ PREDPOKLADY

Celkový nedostatek dokumentačních dukazů, které by podporovaly existenci nějakého plánu na vyhubení, vedl obyčejně k novým výkladům dokumentu, které se zachovaly. Například tvrzení, že dokument pojednávající o deportaci není vůbec o deportaci, ale jen vychytralý způsob reci o vyhlazování. Manvell a Frankl uvádí, že na "zakrytí genocidy se používaly rozličné termíny, včetně "Aussiedlung" (vystehování) a "Abbeförderung" (presídlování)" (viz. str. 265). Avšak, jak jsme už viděli, předpokládá se, že slova neznamenaají to, co říkají, ale jen když dokazují přílišnou nevhodnost. Tento případ se ubírá do neuveritelných extrémů, jako napr. výklad Heydrichova příkazu na pracovní nasazení na východe. Dalším příkladem je zmínka o Himmlerově příkazu poslat deportované na východ, "to je zabít je" (viz. str. 251). Reitlinger, také bez jakýchkoliv dukazů, dělá to stejné s prohlášením, že z rozvlácných slov na konferenci ve Wannsee je zřejmé, že "bylo zamýšleno pomalé zabíjení celé rasy" (viz. str. 98).

Špatný pohled na dokumentační situaci je důležitý, neboť prozrazuje mnoho dohadu a bezdůvodných předpokladů, na kterých byla vybudována legenda o vyhlazování. Němci mají zvláštní náchylnost zaznamenávat vše do nejmenších detailů na papír, přesto doposud není v tisících zachycených dokumentu S.D. a Gestapa, v nahrávkách Úradu pro říšskou bezpečnost, kartotékách Himlerových štábu ani ve vlastních Hitlerových příkazech ani jediný rozkaz na vyhlazení židu a nebo něco podobného. Později uvidíme, že to ve skutečnosti priznalo Světové centrum současných židovských dokumentací v Tel-Avivu. Pokusy najít "zamaskované narážky" na genocidu v projevech, jako je například Himmlerova rec v Posenu roku 1943 před jeho S.S. Obergruppenführery, jsou pravděpodobně celkem beznadějné. Norimberská svědectví získaná po válce, pod stálým nátlakem, jsou prozkoumána v následující kapitole.

NORIMBERSKÉ PROCESY

O příběhu šesti miliónu, který byl podán soudním znalcem na Norimberských procesech s nemeckými vudci v letech 1945 až 1949, dokázaly spisy, že je to ta nejhanebnější fraška v historii. Pro ještě podrobnější prostudování krivd, které se udály během procesu, o kterém i polní maršál Montgomery řekl, že udelaly zločin z toho, když nekdo prohraje válku, jsou ctenářům doporučovány knihy uvedené dole, ale hlavně vynikající kniha právníka F. J. P. Veala *Advance to Barbarism* (Barbarský postup, Nelson, 1953).

Na úplný začátek, Norimberské procesy postupovaly na základě hrubých statistických chyb. V projevu obžaloby z 20. listopadu 1945 Sindey Alderman prohlásil, že na Nemeckem okupovaném území žilo 9 600 000 židu. Naše drívější studie dokazuje, že toto číslo je vysoce nadhodnocené. Je to kvůli: (a) úplné ignoraci všech židovských emigrací v letech 1939 - 1945 a (b) kvůli tomu, že tam byli přidáni i ruští židé v počtu dvou milionu nebo více, kteří nikdy nebyli na území okupovaném Nemeckem. To stejne nafouklé číslo, trochu zvětšené na 9 800 000, použil prof. Shalom Baron proti Eichmannovi na jeho soudu.

Údajných šest milionu obětí se poprvé objevilo v Norimberku při zakládání obžaloby a po tamejším rádení tisku s deseti a nebo více miliony nakonec dosáhlo mezinárodní popularitu a souhlas. Je velmi důležité, že ackoliv toto zvláštní číslo se dalo použít v nedbalé atmosféře obvinování v roce 1945, tak už nebylo používáné při Eichmannově procesu v roce 1961. Jeruzalémský soud se zámerne vyhýbal poznámce o šesti milionech a obžaloba vypracovaná Gideonem Hausnerem jednoduše mluvila o "nekolika" milionech.

ÚPLNÉ IGNOROVÁNÍ PRÁVNÍCH PRINCIPU

Kdyby byl nekdo presvedčený, že vyhlazení židu bylo v Norimberku dokázané pomocí "dukazu", mel by popremýšlet o základních podstatách soudu, které jsou založené na celkem rozumných právních principech jakéhokoliv druhu. Viníci vystupovali jako žalobci, soudcové a kati; "vinní" byli známí už od začátku. (Mezi soudci byli samozrejme i Rusové, jejich zlociny jsou nespocitatelné, jako treba masakr 15 000 polských dustojníku, jejichž část tel byla Nemci objevena v Katynském lese blízko Smolensku. Ruský žalobce se pokoušel z tohoto masakru obvinít obžalované Nemce.) V Norimberku byla dodatečne udelaná legislativa, podle

ktelé jste mohli být souzení za "zlociny", které byly vyhlášeny za zlociny až po tom, kdy jste je spáchali. Do toho casu bylo nejzákladnejším právníckým principem to, že osoba muže být souzená jen z porušování toho zákona, který byl platný v té době, kdy ho osoba porušila. "Nulla Poena Sine Lege."

Pravidla dukazu, která byla po staletí britskou právní vedou utvářena, aby se s maximální presností, jaká byla možná, zjistila pravdivost obvinení, byla v Norimberku úplně ignorována. Bylo nařízeno, že "Tribunál by se nemel zabývat technickými pravidly dukazu", ale mel by připustit "jakýkoliv dukaz, o kterém se zdálo, že má podmínecný význam", to jest, který by podporil uznaní vinným. V praxi to znamenalo přijímání nepřímých dukazu a svedectví, která jsou v normálním právním rádu nepřipustná jako neverohodná. To, že takové dukazy byly povolené, má velký význam, neboť to je jeden ze základních postupu, při kterém byla pomocí necestného "písemného přísěžného prohlášení" vyrobena legenda o vyhlazení. Přestože během procesu bylo k soudu povoláno jen 240 svedku, bylo soudem na podporení obžaloby přijato ne méně jak 300 000 takových "písemných přísěžných prohlášení", a to bez toho, aby byl tento dukaz vyslechnut pod přísahou. Za techto okolností mohl kdokoliv z deportovaných a nebo obyvatel tábora udelat takové pomstychtivé tvrzení, jaké jen chtel. Asi nejvíc neuveritelný je fakt, že právníci obžalovaného nemohli podrobit svedky obžaloby křížovému výsledku. Trochu podobná situace vládla i při soudu s Adolfem Eichmannem, kde bylo prohlášeno, že Eichmannuv obhájce muže být kdykoliv prerušen, "když položí nesnesitelnou otázku", což pravdepodobne znamenalo, když jeho obhájce začne dokazovat nevinu.

Skutecné pozadí Norimberského procesu odhalil americký soudce Justice Wenersturm, predseda jednoho z tribunálu. Byl tak znehucený tamními postupy, že odletel zpět do Ameriky a v *Chicago Tribune* zanechal svoji výpověď, kde byl vyjmenován bod za bodem, spolu s jeho negativními komentáři k procesu (Mark Lautern, *Das Letzte Wort über Nürnberg*, str. 56). Body 3-8 jsou následující:

3. Členové oddelení veřejné žaloby, na místo snahy zformulovat a dosáhnout nových právních principu, byli hnáni jen osobními ambicemi a pomstou.

4. Obžaloba udelala maximálně vše možné, aby zabránila připravení se obhajobe na svůj případ a znemožnila predložení dukazu.

5. Obžaloba, vedená generálem Taylorem, udelala vše, co bylo v jejích silách, aby zabránila uskutečnení jednohlasného usnesení vojenského soudu, t.j. požádat Washington o to, aby byly soudu predloženy a zpřístupnely další dokumentační dukazy, které byly ve vlastnictví americké vlády.

6. 90 procent osob zainteresovaných do Norimberských procesu se skládalo z lidí, kteří, ať z politických nebo rasových duvodu, napomáhali obžalobe.

7. Obžaloba zrejme vedela, jak naplnit všechny administrativní úrady vojenského soudu "Americany", jejichž naturalizační osvedčení bylo skutecne velmi nové a kteří při administrativních službách anebo prekládání atd. vytvorili obžalovaným nepřátelskou atmosféru.

8. Skutečným cílem Norimberských procesu bylo ukázat Němcům zločiny jejich Führera a zároveň záminka, na které byl proces určený... Kdybych sedm měsíců dopředu vedel, co se v Norimberku stane, nikdy bych tam nešel.

Co se týče bodu 6, že 90 procent osob zainteresovaných do Norimberských procesu bylo ovlivněno buďto z politických anebo rasových důvodů, to byl fakt potvrzený i jinými účastníky. Podle Earla Carrola, amerického právníka, 60 procent personálu Úřadu veřejné obžaloby byli německí Židé, kteří opustili Německo po vyhlášení Hitlerových rasových zákonů. Zpožadoval, že ani ne deset procent Američanů účastnících se Norimberských procesů byli skuteční Američané od narození. Vedoucí Úřadu vedení obžaloby, který pracoval po generálovi Taylorovi, byl Robert M. Kepner, německý židovský emigrant. Jemu asistoval Morris Achman. Mark Lautern, který celý proces pozoroval, píše ve své knize: "Přišli všichni: Solomonové, Schlossbergerové a Rabinovitchové, členové Úřadu veřejné obžaloby" (viz. str. 68). Z toho faktu je zřejmé, že základní právní princip, že nikdo nemůže být přisídícím na soudu, pokud jde o jeho vlastní případ, byl úplně zanedbaný. A co víc, většina svědků byli také Židé. Podle prof. Maurice Bardècha, který byl rovněž pozorovatelem procesu, jediným zájmem těchto svědků bylo neukázat jejich nenávisť příliš otevřeně a pokoušet se podávat dojem objektivity ([Nuremberg ou la Terre Promise](#), Paříž, 1948, str. 149).

PRIZNÁNÍ POD MUCENÍM

Avšak úplně ohromující jsou metody používané v Norimberku na dostání výpovědi a "priznání", hlavně u těch důstojníků S.S., kteří byli zneužití k podporování obvinění z vyhlazení. Americký senátor Joseph McCarthy ve svém doznání americkému tisku z 20. května 1949 přivolal pozornost na následující způsoby mučení, které měly zabezpečit priznání. Uvádí, že ve vězení Schwabisch Hall byli důstojníci S.S. Leibstandarte Adolf Hitler tak dlouho bicováni, dokud se netopili ve své vlastní krvi, a potom, když leželi vysílení na dlažbě, byly jejich pohlavní orgány rozdubány. Jako v preslavném Mulmadyho procesu prostých vojáků vězňů byli vytahováni do vzduchu a bití, dokud nepodepsali ta priznání, která se po nich žádala. Na základě těchto "priznání", získaných od generála S.S. Seppa Dietricha a Joachima Paipera, byla Leibstandarte uznána jako "vinná organizace". Generál S.S. Oswald Pohl, ekonomický správce systému koncentračních tábora, byl mlácen, dokud nezmenil svoji výpověď. V souvislostech k tomuto případu řekl senátor McCarthy tisku:

"Slyšel jsem svědectví a četl jsem dokumentační důkazy o tom, že obžalované osoby byly mláceny, mučeny a fyzicky týrány metodami, které se mohly zrodit jen v nemocné mysli. Byli vystaveni předstíraným popravám a výslechu ze strany soudu, bylo jim receno, že jejich rodiny budou zbaveny přidělových lístků. Všechny tyto věci byly uskutečňovány se schválením veřejné obžaloby, aby byla zabezpečena psychologická atmosféra potřebná na vydírání požadovaných priznání. Když Spojené státy nechají tyto zločiny, které spáchalo pár lidí, nepotrestané, potom nás může celý svět v každém pádě kritizovat a navždy pochybovat o správnosti našich pohnutek a o našem morálním začlenění."

Popsané zstrašující metody byly používány i během procesu ve Frankfurtu nad Mohánem a v Dachau, a velké počty Němců byly uznány vinnými z krutosti na

základe jejich použití. Americký soudce Edward L. van Roden, jeden ze tří clenu Simpsonovy armádní komise, která byla později poverena vyšetřováním správnosti metod používaných při dachauském procesu, odhalil metody, které 9. ledna 1949 uveřejnil ve washingtonském Daily News. Jeho zpráva se také objevila 23. ledna 1949 v britských novinách Sunday Pictorial. Metody, které popsal, byly: "Prevlékli se za kneze, aby slyšeli priznání a přitom vynesli absoluci; mučení s horícími sirkami, které byly vražené pod nehty; vykopávání zubu a lámání celistí; samovazba a přiděl potravin, které přispívaly k pomalému vyhladovení". Van Roden vysvětlil: "Výroky, které byly přijaty za dukazy, byly získány od lidí držených tři, čtyři a nebo pet měsíců v samovazbě... Vyšetřovatel položil na hlavu obžalovanému černou kuklu a potom ho mosaznou trubkou uderil do tváře, kopali ho a bili ho gumovými hadicemi... Ve všech 139 případech, které jsem vyšetřoval kromě dvou, byli obžalovaní kopáni do genitálií. Takový standardní operacní postup používali naši američtí vyšetřovatelé.

Zodpovědní "američtí" vyšetřovatelé, kteří později při procesech vystupovali jako žalobci, byli por. Burton F. Ellis (předseda komise pro válečné zločiny) a jeho asistenti, kpt. Raphael Schumacker, por. Robert E. Byrne, por. William R. Perl, Morris Elowitz, Harry Thon a Krischbaum. Právním poradcem soudu byl plk. A. H. Rosenfeld. Čtenář z těchto jmen okamžitě pochopí, že většina těchto lidí byla, tak jak to řekl Justice Weerstorm, "ovlivněna z rasových důvodů" - to znamená, byli to židé, a proto neměli být nikdy zapojeni do nějakého vyšetřování.

Pres fakt, že "priznání" týkající se vyhlazení židu bylo získané za těchto podmínek, norimberská svedectví jsou spisovateli jako Reitlinger a jinými považována za nezvratný důkaz o šesti milionech, a tato iluze je udržována tím, že proces byl nestranný a bezúhonný. Když se hlavního veřejného žalobce generála Taylora zeptali, odkud získal počet šest milionů, odpověděl, že to je založené na priznání generála S.S. Otta Ohlendorfa. I on byl mučený a jeho případ je vyšetřovaný níže. Ale pokud se tyto "priznání" berou vůbec v úvahu, nemůžeme udělat nic lepšího, než citovat britský Sunday Pictorial, kde se znovu zaměřují na zprávu soudce van Rodena: "Ze silných mužů se staly zlomené trosky připravené zamumlat jakékoliv priznání, které od nich žalobci požadovali."

WISLICZENYHO VÝPOVED

Ted se podíváme na některé norimberské dokumenty. Dokument, který je při podporování legendy o šesti milionech nejvíce citovaný a který figuruje hlavně v Poliakově a Wulfově knize *Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze*, je výpověď kapitána S.S. Dietera Wisliczenyho, asistenta úřadu Adolfa Eichmanna a pozdějšího velitele Gestapa na Slovensku. Tato výpověď byla získána za ještě extrémnějších podmínek, než jsou ty, které jsou popsány výše, neboť Wisliczeny padl do rukou českým komunistům a byl "vyslýchán" v listopadu 1946 v sověty kontrolované bratislavské věznici. Vystavený mučení se Wisliczeny změnil na nervózní trosku a ještě před jeho odsouzením se stal obětí nekontrolovatelných záchvatů, při kterých hodiny vzlykal. I když podmínky, při kterých byla získána výpověď, jsou úplně nepřijatelné, Poliakov to raději ignoruje a píše jen: "Ve vězení napsal několik pamětí, které obsahují velmi zajímavé informace" (*Harvest of Hate* (Plod nenávisti), str. 3). Tyto paměti obsahují i nefalšované výpovědi, jako například, že Himmler byl nadšený zastáncem židovské emigrace, a že emigrace židu z Evropy pokračovala i během války, ale vcelku jsou to typická komunistická "priznání" udělaná na sovětských ukázkových soudech. Je tam dost častá zmínka o

vyhlazování židu a taky hanebný pokus namocit do toho tolik vudcu S.S., jak to jen bylo možné. Celkem běžné jsou i faktické chyby, hlavně výpověď, že válka s Polskem přidala do území, které okupovalo Německo, víc jak 3 miliony židu, což už ale bylo vyvráceno.

PRÍPAD EINSATZGRUPPEN

Ve Wisliczenyho výpovědi se na některých místech vzpomínají einsatzgruppen anebo akční skupiny, které byly nasazené v Rusku. U Norimberských procesu byly vykreslovány jako jeden druh, který vyvraždil "šest milionu", což se později ukázalo jako největší zvelicování a falšování. Einsatzgruppen byly čtyři speciální oddíly vybrané z Gestapa a S.D. (Bezpečnostní služba S.S.), jejichž úkolem bylo zničit partyzány a komunistické komisare, takže to znamenalo pokračovat ve stopách německých jednotek, které postupovaly stále hlouběji do Ruska. Už v roce 1939 se k Rudé armádě připojilo 34 000 těchto politicky orientovaných komisarů. Behem Norimberských procesu měl na starosti aktivity einsatzgruppen sovětský žalobce Rudenko. Obžaloba z roku 1947 tvrdila, že čtyři skupiny během jejich operací údajně v Rusku zabily ne méně jak jeden milion židu jen z toho důvodu, že byli židé.

Toto nepodložené tvrzení bylo potom pečlivě vypracováno; doposud se tvrdí, že vyvraždění sovětských židu za pomoci einsatzgruppen tvořilo první část vyhlazených židu, část druhá měla být transport evropských židu do Polska. Reitlinger přiznává, že skutečný termín "konečné řešení" se vztahoval na emigraci a s likvidací židu neměl nic společného, ale potom tvrdí, že politika vyhlazování začala v roce 1941, v době německé invaze do Ruska. Má na mysli Hitlerův rozkaz z července 1941 na likvidaci komunistických komisarů a z toho vyvozuje, že rozkaz na vyvraždění všech sovětských židu vydal Hitler einsatzgruppen ústně (*Die Endlösung*, str. 91). Jestli je tento předpoklad vůbec na něm založený, tak je to pravděpodobně bezcenná Wisliczenyho výpověď, která uvádí, že einsatzgruppen dostala rozkaz rozšířit jejich poslání nejen na zničení komunistů a partyzánů, ale i na "úplný masakr" ruských židu.

Je velmi důležité, že se zase jedná o "ústní rozkaz" na vyhlazení židu, o kterém se předpokládá, že byl doprovázený Hitlerovým nefalšovaným písemným příkazem - znovu jedna lživá a nedokazatelná Reitlingerova domněnka. Skutečnou úlohu einsatzgruppen ukazuje Hitlerův rozkaz z března 1941 podepsaný polním maršálem Keitelem. Uvádí, že Reichsführer S.S. (Himmler) byl v ruském tažení pověřený "úkoly na přípravu politické správy, úlohami, které budou vyplývat z boje, který měl být uskutečněný mezi dvěma proti sobě stojícími politickými systémy" (Manvell & Frankl, viz str. 115). To se jasně vztahuje na eliminaci komunismu, hlavně na politické komisare, jejichž prvoradým úkolem bylo školit prostý lid o komunismu.

OHLENDORFUV SOUD

Nejvíce závadějícím soudem v Norimberku v případě "einsatzgruppen" je soud generála S.S. Otta Ohlendorfa, velitele S.D., která byla nasazená na Ukrajině a připojená k 11. armádě polního maršála von Mansteina. Ke konci války byl na ministerstvu ekonomiky zamestnaný jako odborník na zahraniční obchod. Ohlendorf byl jeden z těch, kteří byli vystaveni výše popsanému mučení a při psaní své výpovědi z 5. listopadu 1945 ho "presvedčili", aby se přiznal, že na jeho osobní rozkaz bylo zabito 90 000 židu. Ohlendorf stál před soudem až v roce 1948, což je velmi dlouho po Norimberském procesu a do této doby trval na tom, že jeho dřívější

výpoved byla od neho získána za "pomoci" mucení. Ve své hlavní reci před tribunálem využil Ohlendorf příležitosti odmítnutí tvrzení Philipa Auerbacha, židovského žalobce a generála Bavorského státního úřadu pro restituci, který toho času žádal náhradu za "jedenáct milionu židu", kteří trpeli v nemeckých koncentračních táborech. Ohlendorf zamítl toto směšné tvrzení a uvádí, že "ani ta nejmenší část těchto lidí, za které Auerbach požaduje odškodné, nikdy nevidela koncentrační tábor". Ohlendorf žil dost dlouho na to, aby viděl, jak byl Auerbach uznán vinným ze zpronevery a podvodu (falšování dokumentu s cílem dostat obrovské sumy peněz jako odškodné za neexistující lidi), což se stalo ještě před Ohlendorfovou popravou v roce 1951.

Ohlendorf vysvětlil tribunálu, že jeho jednotky měly zabránovat židovským masakrům, které by po odchodu nemeckých vojsk zorganizovali antisemitistické Ukrajinci, a poprel obvinění, že by einsatzgruppen jako celek vykonala aspoň čtvrtinu obvinění, která tvrdila obžaloba. Dále trval na tom, že ilegální partyzánská válka v Rusku, proti které měl bojovat, si od nemecké regulérní armády vyžádala o moc větší ztráty na životech - odhad potvrzený sovětskou vládou, která se chlubila, že partyzáni zabili 500 000 Němců. Ve skutečnosti byl i Franz Stahlecker, velitel einsatzgruppen A pro baltský region a Belorusko, zabítý v roce 1942 partyzány. Anglický právník F. J. P. Veale, co se týče akčních skupin, vysvětluje, že na ruské frontě vlastně nebyl žádný rozdíl mezi partyzány a civilním obyvatelstvem, neboť každý ruský civilista, který namísto vystupování jako terorista dodržoval statut civilisty, byl vystavený nebezpečí, že bude svými krajany odsouzený jako zrádce. Veale říká o akčních skupinách toto: "Nejsou tu žádné pochybnosti, že jejich rozkazy byly bojovat proti teroru terorem", a považuje za zvláštní to, že krutosti, které v boji spáchali partyzáni, byly považovány za bezúhonné jen proto, protože se odehrávaly na vítězné straně (viz. str. 223). Ohlendorf měl ten stejný názor, a v trpkém odvolání, které napsal před svojí popravou, obvinuje spojence z pokrytectví.

PREKROUČENÉ POPRAVY AKČNÍCH SKUPIN

Sovětská obvinění, že akční skupiny během svých operací svévolně vyvraždily milion židů, se později vybarvila jako obrovský podvod. Ve skutečnosti tento počet nepotvrzovaly ani ty nejbezzvýznamnější statistické záchytné body. Poliakov a Wulf v této souvislosti citují prohlášení Wilhelma Hoetla, pochybného amerického špiona, dvojitého agenta a předchozího Eichmannova asistenta. Hoettl, ještě to bude vzpomínané, tvrdil, že mu Eichmann "rekl", že bylo vyhlazeno šest milionů židů - a dodal, že dva miliony z toho zabily einsatzgruppen. Tento absurdní počet pokračoval i ty nejdůvodnější odhady sovětského žalobce Rudenka a nedůveroval mu ani americký tribunál, který se pokoušel a nakonec i odsoudil Ohlendorfa.

Skutečný počet obětí, za které byly akční skupiny zodpovědné, byl zatím předložený ve studii anglického právníka R. T. Pageta s názvem *Manstein, his Campaigns and his trial* (Manstein, jeho tažení a jeho soud, Londýn, 1951). Ohlendorfovi vydával rozkazy Manstein. Pagetův úsudek je, že Norimberský tribunál přijal počet, který poskytla sovětská obžaloba, zvětšil počet obětí o víc jak 1 000 procent a to ještě vykreslilo situace, ve kterých tyto oběti vznikly (tato otresná zkratka jsou předmětem šesti stran knihy Williama Shirera *The Rise and Fall of the Third Reich* (Vzestup a pád Třetí říše, str. 1140-46). Zde je potom legendárních šest milionů v malém: ne jeden milion mrtvých, ale sto tisíc. Samozřejmě, jen malá část z nich mohli být židovští partyzáni a komunističtí funkcionáři. Ani netreba opakovat, že

tyto obeti vznikly behem vedení dábelské partyzánské války na východní frontě a že sovetští teroristé tvrdí, že zabili petkrát tolik lidí jak nemecká armáda. Ale i presto pretrvává populární mýtus, že vyhlazování židu se zacalo akcemi einsatzgruppen v Rusku.

Na záver mužeme prozkoumat samotný Mansteinuv proces, ktorý byl v mnoha veciach podobný norimberským postupum. Hlavne proto, že akční skupina D byla pod Mansteinovým velením (i když se zodpovídala jedine Himmlerovi). Manstein byl dvaadesátiletý, starý, invalidní polní maršál, který byl odbornou většinou považovaný za nejbrilantnějšího nemeckého generála své doby, ale procesem pro "válečné zločince" odsouzen k hanebné potupe. Ze 16 obvinění 14 predložila ruská komunistická vláda a dve polská komunistická vláda. Na podání dukazu byl k tomuto procesu predvolaný jen jeden svedek a ten vypovedel tak neuspokojive, že obžaloba nakonec vzala jeho dukazy zpet. Soud duveroval 800 nepřímým dokumentum, které přijal i presto, že neexistovaly vubec žádné dukazy o jejich autenticnosti a jejich autorství. Obžaloba predložila Ohledorfovo psané doznání a také doznání jiných celných predstavitelu S.S., ale když tito muži byli stále naživu, Mansteinuv obhájce Reginald Paget K.C. požadoval, aby sedeli na lavici svedku. Americké úrady tuto žádost zamítly a Paget prohlásil, že toto zamítnutí bylo zpusobené ze strachu, protože se báli, aby odsouzení neprozradili, jaké metody byly používané, aby je prinutili podepsat jejich doznání. Manstein byl nakonec osvobozen z osmi obvinění, vcetne dvou polských, o kterých Paget rekl, že "byla tak ocividne zfalšovaná, že se clovek musel divit, proc vubec byla predložena".

PROCES OSWALDA POHLA

Prípad akčních skupin je odhalujícím pohledem do pozadí metod, které byly používané u Norimberských procesu a pri zhotovování mýtu o šesti milionech. Další proces je proces Oswalda Pohla z roku 1948, který je velmi důležitý, protože se týkal přímo správy koncentracních tábora. Pohl byl až do roku 1934 hlavní důstojník nemeckého námornictva, ale potom ho Himmler požádal, aby prestoupil do S.S. Jako šéf ekonomického a administrativního úradu S.S. byl hlavní vedoucí osobou uvnitř S.S., která se od roku 1941 zabývala prumyslovou produktivitou koncentracních tábora. Obžaloba dosáhla vrcholného bodu pokrytectví, když rekla Pohlovi, že "s vyrazením židu z jejich vlastního území, odmítnutím vydat jim nemecké obcanství, s jejich vyloučením z veřejných úradu a nebo s podobnými domácími úpravami, na které si nemohl žádný jiný národ stežovat, dosáhlo Nemecko spokojenosti". Pravdou je, že Nemecko bylo kvuli delání techto vecí bombardováno urážkami a ekonomickými sankcemi a jeho vnitrostátní měřítka vuci židum byla hlavne kvuli tomu, že demokrati vyhlásili Nemecku válku.

Oswald Pohl byl velmi citlivý muž a intelektuál, ze kterého se v prubehu procesu stala troska. Jak už poukázal senátor McCarthy, Pohl podepsal některé obvinující výpovedi poté, kdy byl vystavený těžkému mucení, vcetne nepravého priznání, že v lete 1944 videl v Osvetimi plynovou komoru. Obžaloba houževnate predkládala toto obvinění, ale Pohl ho úspěšne odmítal. Cílem obžaloby bylo ukázat tohoto sklíceného muže jako skutecného dábla v lidské kuži, což byl dojem, který byl v beznadejné neshode se svedectvím tech, kteří jej poznali.

Takové svedectví predložil i Heinrich Hoepker, antinacistický přítel Pohlovy ženy, který pricházel s Pohlem v letech 1942-45 casto do kontaktu. Hoepker si všiml,

že Pohl byl v podstate tichá osoba s jemným chováním. Po čas návštevy u Pohla na jare 1944 se Hoepker setkal s obyvateľmi koncentračného tábora, ktorí pracovali voľným spôsobom a v pokojnej atmosfére, bez jakéhokoli nátlaku ze strany stráží. Hoepker prohlásil, že Pohl nezastával vuci židum nejaký emocionálny postoj a nenamítal nic, keď jeho žena hostila Hoepkerovu židovskou priateľkyni Annemarii Jacquesovou u nich doma. Začátkem roku 1945 byl Hoepker presvedčený, že správce koncentračného tábora byl milosrdný, svedomitý a oddaný sluha, který jen plnil svoji úlohu a později v roce 1945 byl překvapený, když slyšel o obvinění, která byla vznesena vuci Pohlovi a jeho kolegum. Paní Pohlová si všimla, že její muž udržoval klidnou tvář až do března 1945, když navštívil tábor Bergen-Belsen v době, kdy se tam vyskytla tyfová epidemie. Do této doby byl tábor ukázkou čistoty a pořádku, ale chaotické podmínky ke konci války ho dostaly do stavu velkého trápení. Pohl, který kvůli hroznému tlaku, která v tom case války převládala, nebyl schopný zmírnit tamní podmínky, byl tímto zážitkem hluboce otresený a podle jeho ženy už nikdy nedosáhl svého predešlého duševního klidu.

Dr. Afred Seidl, veleuvážení právnik, který na Norimberských procesech vystupoval jako hlavní obhájce, se houževnate pustil do práce, aby dosáhl Pohlova osvobození. Seidl byl dlouholetým osobním přítelem obžalovaného a byl úplně presvedčený o jeho nevine, pokud jde o zfalšování obvinění o plánované genocide židu. Spojenecký rozsudek, který Pohla uznal vinným, ani v nejmenším nezmenil Seidlov názor. Prohlásil, že obžaloba se vuci Pohlovi nepodarilo vytvorit ani jediný kousek rozumného dukazu.

Jednu z největších obhajob Oswalda Pohla vypovedel ve svých doznání z 8. srpna 1947 podplukovník S.S. Kurt Schmidt-Klevenow, zákonný úředník v ekonomickém a administrativním úradu S.S. Toto doznání bylo schválně vynecháno z uverejnených dokumentu známých jako *Trials of the War Crimeminals before the Nuremberg Military Tribunals 1946-1949* (Procesy válečných zlocincu pred Norimberským válečným tribunálem 1946-1949). Schmidt-Klevenow poukazoval, že Pohl plne podporoval soudce Konrada Morgena z úradu říšské kriminální policie, jehož práce byla vyšetřovat kriminalitu v koncentračných táborech. Dále potom poukážeme na případ, ve kterém Pohl omilostnil velitele S.S. který byl soudem S.S. obžalovaný ze špatného vedení. Schmidt-Klevenow vysvetlil, že Pohl byl nápomocný při pripravování soudní pravomoci koncentračného tábora pro místní policejní predstavitel a prebral osobní iniciativu při zabezpečování přísné disciplíny zamestnancu tábora. Ve zkratce, dukaz predložený pri Pohlove procesu ukazuje, že postupy se nezaobíraly nicím jiným, než úmyslným osocováním povesti cestného muže, aby podporily propagandu legendy o genocide židu v koncentračných táborech, které Pohl spravoval.

ZFALŠOVANÉ DUKAZY A NECESTNÁ PRIZNÁNÍ

Nepravá svedectví v Norimberku, která obsahovala prepjatá priznání, která podporovala mýtus o šesti milionech, byla stále získávána od bývalých nemeckých dostojníku pod nátlakem nebo pod těžkým mucením, jako v nedávno uvedených případech a nebo pod ubezpečením, že k tem, kteří podepíšu požadované priznání, bude soud shovívavý. Příkladem toho druhého je svedectví generála S.S. Ericha von Bach-Zelewského. Kvuli potlacení povstání polských partyzánů ve Varšave v srpnu 1944 se mu vyhrožovalo popravou, nebot toto potlacení vedl on spolu s beloruskou brigádou S.S. Proto byl pripravený "spolupracovat". Bach-Zelewského dukaz se

zakládal na bázi svedectví proti Reichsführerovi S.S. Heinrichovi Himmlerovi na hlavním Norimberském procesu (Trial of the Major War Criminals (Proces s hlavními válečnými zločinci) svazek IV., str. 29, 36). V březnu 1941, v předvečer ruské invaze, pozval Himmler na svůj hrad konferenci vyšších představitelů S.S., včetně Bach-Zelewského, který byl odborníkem na partyzánskou válku. Ve svém norimberském svedectví vylíčil Himmlerovu rec na konferenci o grandiózních termínech o likvidaci lidí ve východní Evropě, ale Göring mu v soudní síni do očí řekl, že jeho svedectví je falešné. Toto velmi hanebné nepodložené tvrzení se dotýkalo údajného Himmlerova výroku, že jediným cílem válečného tažení v Rusku je "hromadne zabít okolo tři sta milionu Slovanů". Co ve skutečnosti Himmler řekl, to doložil jeho náčelník generálního štábu - že válka v Rusku bude mít určité za následek miliony mrtvých (Manvel & Frankl, viz str. 117). Další nehoráznou lží bylo Bach-Zelewského obvinění, že 31. srpna 1942 byl Himmler přítomný, když oddelení einsatz v Minsku popravilo sto židu, což mělo za následek, že skoro omdlel. Avšak je známo, že Himmler byl toho dne na konferenci v jeho hlavním polním stanu v Žitomiru na Ukrajině (K. Vonwickel, *Die Wehrmacht im Kampf* (Wehrmacht v boji), svazek IV., str. 275).

Více se o Bach-Zelewského svedectvích uvádí ve všech knihách o Himmlerovi, hlavně v knize Williho Frischauera *Himmler: Evil Genius of the Third Reich* (Himmler: Zlý génius Třetí říše, Londýn, 1953, str. 148). Avšak v dubnu 1959 se Bach-Zelewski před západoněmeckým soudem veřejně zrekl svých norimberských svedectví. Přiznal, že jeho dřívější svedectví se ani v nejmenším nezakládají na skutečnosti a že je vyslovil v zájmu prospěšnosti a jeho vlastního přežití. Po opatrném zvážení německý soud přijal jeho odvolání. Netřeba ani říkat, co Veale hned po těchto událostech nazýval "Železná opona diskrétní mlčenlivosti", neboť nemely vůbec žádný vliv na knihy, které rozšiřovaly mýtus o šesti milionech a svedectví Bach-Zelewského se ještě stále přikládá stejná hodnota.

Pravda o Himmlerovi je ironicky poskytována antinacistům Felixem Kerstenem, lékařem a masérem. Protože Kersten odporoval režimu, má sklony podporovat legendu, že internování židů znamenalo jejich vyhubení. Ale když velmi dobře a osobně poznal Himmlera, nemůže mýtu jinak pomoc, než říct pravdu o Himmlerově osobě. Ve své knize *Memoirs 1940-1945* (Paměti 1940-1945, Londýn 1956, str. 119) zdurazuje, když uvádí, že Heinrich Himmler nechce židy likvidovat, ale měl raději jejich emigraci za moře. Kersten do toho nenamácí ani Hitlera. Avšak duveryhodnost jeho antinacistických pohádek je celkem rozbitá, když při hledání alternativního zločince prohlásil, že skutečným viníkem vyhlazování je Dr. Goebbels. Toto hloupé tvrzení se lehce vyvrátí skutečností, že Goebbels se stále zabýval madagaskarským plánem i po tom, kdy ho německé ministerstvo zahraničí dočasne zrušilo, což jsme si ukázali již dříve.

To by už bylo asi všechno o falešných dukazech v Norimberku. Také jsou často vzpomínané tisíce necestných "písemných přísežných prohlášení", které Norimberský soud přijal a ani se nepokusil přesvědčit se o autenticitě jejich obsahu a nebo aspoň o jejich autorství. Tyto nepřímé dokumenty, často velmi bizarního charakteru, byly tak dlouho představované jako "dukaz", až pokud neunesly požadovaný podpis. Typickým přísežným prohlášením obžaloby při procesu o koncentračních táborech z roku 1947 bylo prohlášení Aloise Hoellriegela, člena zamestnanců tábora Mauthausen v Rakousku. Toto přísežné prohlášení, o kterém obžaloba prokázala, že bylo zhotovené během Hoellriegelova mučení, už bylo

jednou použité na odsouzení generála S.S. Ernsta Kaltenbrunnera v roce 1946. Uvádí se v něm, že operace masového otrávení plynem se uskutečnila v Mauthausenu a že Hoellriegel byl svědkem toho, jak se Kaltenbrunner (kromě Himmlera nejvyšší představitel S.S.) této operace osobně účastnil.

O rok později, v case procesu o koncentračních táborech (Pohlův proces), bylo nemožné držet se tohoto kusu nesmyslu, když byl soudu znovu předložený. Obhajoba nejenže dokázala, že přísední prohlášení bylo zfalšované, ale ukázala, že všechna úmrtí v Mauthausenu byla systematicky zapisována místními policejními úřady. Také se podívali do táborového registru a obžaloba se dostala do úzkých, když byl jeden z mauthausenských registru; z tech, co se zachovaly; předložený jako důkaz. Obhajoba také obdržela početná přísední prohlášení bývalých obyvatelů Mauthausenu (vězenský tábor především pro kriminálníky), a ti potvrdili lidské a pořádné podmínky v táboře.

ZPOCHYBNOVÁNÍ SPOJENECKÝCH OBVINENÍ

K norimberské tyranii a tragédii neexistuje výrecnejší svědectví, než vášnivě překvapení a nebo urážlivé zpochybňování obžalovaných ve chvíli, kdy slyšeli svoje obvinění. To se projevilo i v přísedním prohlášení generála majora S.S. Heinze Fanslaue, který za poslední roky války navštívil většinu německých koncentračních táborů. I když patřil k těm vojákům S.S., kteří bojovali v přední linii, velmi se zaobíral podmínkami v koncentračních táborech, a proto si ho spojenci při svých obviněních o spiknutí zničit Židy vybrali jako hlavního terče. O tom, že je v tom taky namočený, mohl svědčit jeho mnohé kontakty. Když se poprvé uvažovalo, že bude souzený a uznáný vinným, byly proti němu vyrobeny stovky přísedních prohlášení od obyvatelů tábora, které navštívil. Když si Fanslau 6. května přecetl všechna obvinění proti zaměstnancům koncentračního tábora, pochybovacně řekl: "To nemůže být možné, neboť já bych o tom musel taky něco vědět".

Tedy by se mělo upozornit i na to, že všude v norimberských spisech je uvedené, že Němci vudcové během procesu ani na moment neverili nepodloženým tvrzením spojenecké obžaloby. Ani Hermann Göring, který byl vystavený plnému náporu norimberské propagandy o ukrutnostech, se nepovedlo přesvědčit. Hans Fritzsche, na soudu nejvyšší funkcionář Goebbelsova ministerstva, uvádí, že Göring i po vyslechnutí Ohlendorfova přísedního prohlášení o *einsatzgruppen* a Hoessova svědectví o Osvětimi zůstal přesvědčený, že vyhlazování Židů je jen propagandistická fikce (*The Sword in the Scales* (Mec spravedlnosti), Londýn, 1953, str. 145). O jednom bodu obžaloby řekl Göring dost přesvědčivě, že poprvé ho slyšel "přesně zde v Norimberku" (Shirer, viz str. 147). Všichni Židovští spisovatelé, Poliakov, Reitlinger, Manvell a Frankl, se snaží namocit Göringa do tohoto údajného vyhlazování, ale Charles Bewley ve svojí práci *Hermann Göring* (Goettingen, 1956) ukazuje, že v Norimberku nenašel ani ten nejmenší důkaz, který by opodstatnil toto obvinění.

Hans Fritzsche během procesu důkladně zvažuje celou otázku a dospěl k závěru, že tomuto obhládnému obvinění nepředcházelo celkem důkazné vyšetřování. Fritzsche, který byl osvobozený, byl Goebbelsovým společníkem a zručným propagandistou. Ukázal, že hlavním bodem obžaloby byl údajný masakr Židů. Kaltenbrunner, který byl jako šéf Hlavního úřadu pro říšskou bezpečnost Heydrichovým nástupcem a taky kvůli Himmlerově smrti hlavním obhájcem S.S., si o

obviněných z genocidy myslel to stejné, co Göring. Sveril se Fritzschemu, že obžaloba, díky její technice prnutit svedky k výpovedi a kvuli zadržování dukazu, získala ocividné úspěchy, z cehož je predtím obvinili soudci Wenersturm a van Roden.

OSVETIM A POLSKÉ ŽIDOVSTVO

Koncentrační tábor v Osvetimi nedaleko Krakova v Polsku zůstává jako základna údajného vyhlazování milionu židu. Později uvidíme, že když bylo po válce cestními pozorovateli v britských a amerických zónách objeveno, že v německých táborech jako Dachau a Bergen-Belsen neexistují žádné "plynové komory", pozornost se přesunula na východní tábory, hlavně na Osvetim. Peče tu skutečně existovaly, tak jak to bylo tvrzeno. Naneštěstí se východní tábory nacházely v ruské zóně, takže nikdo nemůže potvrdit, zda jsou tato tvrzení správná a nebo ne. Rusové ještě deset let po válce nedovolili nikomu vidět Osvetim a za tuto dobu mohli změnit její vzhled a poskytnout jistou duveryhodnost tvrzení, že tam byly vyhubeny miliony lidí. Když někdo pochybuje, že by Rusové byli schopní takového podvodu, necht si vzpomene na památník, který byl vztyčen na místech, kde v Rusku zabila Stalinova tajná policie tisíce lidí - ale tyto pomníky je prohlašovaly za oběti německé armády během druhé světové války.

Pravda o Osvetimi je, že to byl nejrozsáhlejší a nejdůležitější průmyslový koncentrační tábor, kde se vyrábely všechny druhy materiálu pro válečný průmysl. Tábor se zakládal na syntetickém uhlí a továrnách na gumu, které postavila I. G. Farben Industrie, pro kterou vězni pracovali. Osvetim také obsahovala polnohospodářskou výzkumnou stanici s laboratorii, zahradnickými školkami a možnostmi pro dobytčářství, stejně jako Krupovy zbrojní závody. Už jsme podotkli, že hlavní funkcí tábora byl právě tento druh aktivit; všechny velké firmy v nich měly sesterské společnosti, i S.S. si zde dokonce otevřela své vlastní továrny. Zprávy Himmlerových návštěv v táborech ukazují, že jeho hlavním cílem bylo úředně prozkoumat a odhadnout jejich průmyslnou výkonnost. Když v březnu 1941, doprovázený vysokými výkonnými úředníky I. G. Farben, navštívil Osvetim, nezajímal se o problém tábora, ale jen přikázal, že tábor bude rozšířený, aby mohl přibrat dalších 100 000 věznu, kteří by pracovali pro I. G. Farben. Toto se sotva shoduje s politikou vyvražďování milionu věznu.

VÍC A VÍC MILIONU

I tak měla být údajně ve skutečnosti v tomto jediném táboře vyhubena polovina ze šesti milionu, někteří spisovatelé uvádějí čtyři a nebo dokonce až pět milionu. Čtyři miliony byl senzacní počet, který po tom, co komunisti "vyšetřili" tábor, oznámila sovětská vláda, v tom stejném case, kdy se pokoušeli obvinít z Katynského masakru

Nemce. Reitlinger priznává, že informace, co se týká Osvetimi a jiných bývalých východních táboru, pocházejí z poválečných komunistických režimu ve východní Evropě: "Dukazy o polských táborech smrti byly po válce sbírané hlavně Polskou státní komisí a nebo Ústředním židovským výborem Polska" (*The Final Solution* (Konečné řešení), str. 631).

Avšak žádný žijící autentický svědek, který na vlastní oči videl "otrávení plynem", nebyl nikdy prokázán a nebo potvrzen. Benedikt Kautský, který v koncentračních táborech strávil sedm let, z toho tři v Osvetimi, tvrdí ve svojí knize *Teufel und Verdammte* (Dábel a prokletí (Zürich, 1946), že tam bylo zabitých "ne méně jak 3 500 000 židu". To byla rozhodně pozoruhodná výpověď, neboť podle jeho vlastního priznání nikdy nevidel plynovou komoru. Priznal se: "Byl jsem ve velkých nemeckých koncentračních táborech. Avšak musím potvrdit fakt, že jsem nikdy v žádném táboře neprocházel okolo neceho, co by vypadalo jako plynová komora" (str. 272-3). Jediná poprava, které se zúčastnil, byla, když byli dva polští obyvatelé tábora popraveni, neboť zabili dva židovské obyvatele. Kautsky, který byl v říjnu 1942 poslaný z Buchenwaldu, aby pracoval v Auschwitzu-Bune, zdurazuje ve své knize, že hlavní vlastností politiky koncentračního tábora bylo používání vезnu ve vojenském průmyslu, a to až do konce války. Toto se ale neshoduje s údajnou politikou vyvražďování židu.

Vyhlaďování v Osvetimi se údajně delo mezi breznem 1942 a srpnem 1944, proto by počet poloviny ze šesti milionu znamenal vyhlazení a zbavení se asi 94 000 lidí každý měsíc během 32 měsíců - okolo 3500 lidí každý den a noc víc než dva a pul roku. Je to tak nesmyslné, že to sotva potrebuje shrnutí. A Reitlinger ještě celkem vážne tvrdí, že v Osvetimi se Nemci každý den mohli zbavit nejméně 6 000 lidí.

I když Reitlingerových 6 000 každý den by do října 1944 znamenalo celkových 5 milionu, všechny takové odhady blednou před divokou fantazií Olgy Lengyelové v její knize *Five Chimneys* (Pet komínů, (Londýn, 1959). Vydává se za bývalou obyvateľku Osvetimi a tvrdí, že v táboře bylo zpopelneno ne méně než "720 tel za hodinu a 17 280 za 24 hodin". Taky tvrdí, že kromě toho bylo každý den v "jámách smrti" spáleno 8 000 lidí a že proto "bylo každý den vybavených 24 000 tel" (str. 80-1). To by samozřejmě za jediný rok znamenalo osm a pul milionu. Takto by se v Osvetimi mezi breznem 1942 a říjnem 1944 zbavili víc židu, než kolik v tom case bylo na celém svete. Komentár je zbytečný.

I když v samotné Osvetimi údajne zemrelo niekoľik milionu, Reitlinger pripouští, že za celé období mezi lednem 1940 a únorem 1945 bylo v tábore zaregistrováno jen 363 000 obyvateľ (*The S.S. alibi of a Nation* (S.S. alibi národa), str. 268) a v žádném prípade nebyli všichni z nich židé. Často se uvádí, že mnoho vезnu nebylo nikdy zaregistrováno, ale nikdo o tom neposkytl žádný dukaz. I kdyby tam bylo tolik nezaregistrovaných jako zaregistrovaných, celkem by to znamenalo jen 750 000 vезnu - což pravdepodobne není dost na eliminaci trech a nebo čtyř milionu. Kromě toho velký počet táborové populace byl osvobozený a nebo presunutý během války nekam jinam a ke konci války, v lednu 1945, před ruským postupem, bylo 80 000 vезnu evakuováno na západ.

Na statistické podvody týkající se obětí v Osvetimi bude stacit jeden příklad.

Shirer tvrdí, že v roce 1944 bylo za méně jako 46 dní usmrceno ne méně jak 300 000 maďarských židů (viz str. 1156). To by bylo skoro celá maďarská židovská populace, která obsahovala asi 380 000 židů. Ale podle Hlavního statického úřadu v Budapešti bylo v Maďarsku v roce 1946 260 000 židů (co se zhruba shoduje s počtem Komise společné distribuce - 220 000), takže jen 120 000 bylo označeno za více nepobývajících na území Maďarska. Z toho bylo 35 000 emigrantů, kteří utekli před komunistickým režimem a dalších 25 000 zadrželi v Rusku po tom, co tam pracovali v německých pracovních praporech. Zůstává nám už jen 60 000 maďarských židů, ale M. E. Namenyi odhaduje, že z Německa se do Maďarska vrátilo 60 000 židů, i když Reitlinger říká, že tento počet je příliš vysoký (*The Final Solution*, str. 497). Je to možné, ale když vezmeme do úvahy skutečnou emigraci maďarských židů během války (*Report of the ICRC* (Zpráva Mezinárodní komise červeného kříže), vol. 1., str. 649), počet obětí maďarských židů musí být ve skutečnosti velmi malý.

OSVETIM: ZPRÁVA OCITÉHO SVEDKA

Některá nová fakta o Osvetimi jsou nakonec začátkem při delání pokusných objevů. Jsou popsána v díle nazvaném *Die Auschwitz-Lüge: Ein Erlebnisbericht* von Thies Christopherson (Lži o Osvetimi: Zpráva Thiese Christophersona o jeho zážitcích), Roeden Verlag/Mohrkirch, 1973). Německý právník Dr. Manfred Roeden ji uveřejnil v časopise *Deutsche Bürger-Initiative* a je to ocité svědectví o Osvetimi od Thiese Christophersona, který byl do továrních laboratorů Bunawerku poslán, aby pro Kaiser Wilhelm Institute dělal výzkum o výrobě syntetické gumy. V květnu 1973, nedlouho poté, co se tato zpráva objevila, židovský "lovec nacistů" Simon Wiesenthal napsal Frankfurtské komore právníků žádost, aby byl vydavatel a autor výše uvedeného, Dr. Roeder, postaven před disciplinární komisi. Stací už, že vyšetřování se začalo v červenci, ale neobešlo se bez ostré kritiky ze strany tisku, který se ptal: "Je Simon Wiesenthal nový Gauleiter Německa?" (*Deutsche Wochezeitung*, 27. červenec 1973). (*gauleiter* = v období nacistického Německa župní vedoucí.)

Z dokumentu, které vedou ke znovuzhodnocení Osvetimi, je Christophersonova zpráva určite jednou z nejdůležitějších. Strávil tam celý rok 1944, během kterého navštívil všechny oddělené tábory, ze kterých se skládal rozsáhlý osvetimský komplex, včetně Auschwitz-Birkenau, kde se údajně odehrály hromadné masakry židů. Christopherson však vůbec nepochybuje, že to je úplná lež. Píše: "V Osvetimi jsem byl od ledna 1944. Po válce jsem slyšel o masových vraždách, které údajně vůči židovským vězňům spáchalo S.S. a byl jsem překvapený. I přes všechny svědecké výpovědi, zprávy v novinách a rádiové vysílání dodnes neverím, že se tyto ohavné činy skutečně staly. Rekl jsem to už mnohokrát a na více místech, ale bez jakéhokoliv výsledku. Obyčejnému člověku se nikdy neverí." (str. 16).

Casový odstup brání detailnímu shrnutí autorových zážitků z Osvetimi, které obsahují fakta o porádce a o každodenním životě vězňů, které jsou v úplné neshodě s nepodloženými propagandistickými tvrzeními (str. 22-7). O mnoho důležitější jsou jeho odhalení o údajné existenci vyhlazovacího tábora. "Během mého celého pobytu v Osvetimi jsem si nevšiml ani nejmenšího důkazu o otravování plynem. Ba co víc, zápach hořícího masa, o kterém se mluví, že visel nad táborem, je vyložená lež. V sousedství hlavního tábora (Osvetim I) byly rozlehlé železářské závody, ze kterých přirozeně vycházel zápach roztaveného železa." (str. 33-4). Reitlinger potvrzuje, že v Osvetimi bylo v provozu pět tavných pecí a také pět uhelných dolů, které spolu s továrnami Bunawerku tvořily Osvetim III (viz str. 452). Autor souhlasí, že v Osvetimi

urcite existovalo krematorium, "nebot tam žilo 200 000 ľudí a v každom meste s 200 000 obyvateľmi by malo byť krematorium. Je celkom prirodzené, že tam umierali ľudia - ale nejen vezni. Ve skutočnosti tam zemrela i manželka Obersturmbannführera A. (Christophersonova nadriazeného)" (str. 33). Autor vysvetľuje: "V Osvetimi nebola žiadna tajnosť. V roku 1944 tam prišla na inspekciu Komisia medzinárodného červeného kríža. I keď sme mali mnoho inspekcí v Raisku, zabývali sa hlavne táborom v Birkenau" (str. 27).

Po válce Christopherson slyšal o údajnej existencii budovy s obrovskými komínmi v blízkosti hlavného tábora. "O ňu sa predpokladá, že to bolo krematorium. Avšak musím poznamenať fakt, že keď som ja v prosinci 1944 opúšťal tábor v Osvetimi, nevidel som tam žiadnu takovú budovu." (str. 37). Existuje táto záhadná budova i dnes? Očividne nie; Reitlinger tvrdí, že bola zničená a v ríjnu "pred zrúkaním celého tábora úplne spálená", i keď Christopherson nikdy nevidel toto verejné zničenie. Pretože sa hovorí, že sa to uskutočnilo "pred zrúkaním tábora", údajne to videl len jeden židovský svedek, presnejšie Dr. Bendel, nebot táhle událosť sa spája jedine s jeho svedectvom (Reitlinger, viz str. 457). Taková situácia je celkom typická. Keď dojde na presné dôkazy, nastanou extrémne zvláštnosti; budova bola "zdemolovaná", dokument "sa stratil", rozkaz bol "ústny". Dnes sa návštevníkom ukazuje malá pec a hovorí sa jej, že tam bolo vyhlazených niekoľko miliónov ľudí. Sovietska štátna komisia, ktorá "vyšetrovala" tábor, 12. februára 1945 oznámila, že "za pomoci upravených koeficientov... komisia technických odborníkov zistila, že počas existencie tábora Osvetimi vyhladili v tomto tábore nemeckí vrahedovia ne menej ako štyri milióny jeho obyvateľov..." Reitlingerov prekvapivý uprímný komentár k tejto záležitosti je celkom primeraný: "Svet vyrástol z neduveryhodných 'upravených koeficientov' a počet štyri milióny je smiešny," (viz str. 60).

Zpráva pana Christophersona vzbudzuje pozornosť na veľmi záhadné okolnosti. Jediný obžalovaný, ktorý sa nedostavil na Osvetimský proces vo Frankfurtu v roku 1963, bol Richard Baer, ako veliteľ Osvetimi a následník Rudolfa Hoessa. Podľa novin *Deutsche Wochenzeitung* (27. február 1973) i pres dokonale zdravý zemrel náhle vo väznici ešte pred začiatkom procesu a to "z veľmi záhadných dôvodov". Baerevo náhle úmrtie ešte pred podaním dôkazu je veľmi zvláštne, pretože parížske noviny *Rivarol* zaznamenali jeho vyjadrenie, že "bečas celého času, čo pracoval v Osvetimi, nevidel nikdy žiadne plynové komory, ani neveril, že také veci existovali", a od tejto výpovedi ho nemohlo nič odradiť. Ve stručnosti sa Christophersonova zpráva pripája k obrovskému zbierke dôkazov, ktoré ukazujú, že obrovský priemyslový komplex Osvetim (skladal sa z 30 oddelených častí a delilo ho hlavné železničné spojenie Víden-Krakov) nebol ničím iným než obrovským vojenským výrobným centrom, ktoré, podľa priznania, že tam zamestnávali väzňov na povinné práce, určite nebylo miestom "hromadného vyhladzovania".

VARŠAVSKÉ GHETTO

Podľa čísel údajne najviac ze všetkých trpelo pri vyhladzovaní poľské židovstvo, ale nejen v Osvetimi, ale i na nekonečnom zozname nového objavených "táborov smrti", ako Treblinka, Sobibor, Belzec, Majdanek, Chelmno a na mnohých ešte nepochopiteľnejších miestach, o ktorých sa najednou zdá, že dosáhli významnosti. V centre údajného vyhladzovania poľských židov je dramatické povstanie vo varšavskom ghettu v máji 1943. Je často objasňované ako vzpoura proti deportáciám do plynových komôr; pravdepodobne sa údajný predmet Hitlerových a Himmlerových

"tajných diskusí" dostal na veřejnost a ve Varšave si získal širokou publicitu. Případ varšavského ghetta je poučné proniknutí do zrodu legendy o vyhlazování, ve skutečnosti je jeho evakuace, kterou uskutečnili Němci v roce 1943, často podávaná jako "vyhlazení polských židů", i když to s tím nemelo nic co do činění, a po zveřejnění senzacních novel, jako *The Wall* (Stena) od Johna Herseyha a nebo Exodus od Leona Ulrise, se tento bajkám uverilo.

Když Němci poprvé okupovali Polsko, z bezpečnostních důvodů zavřeli židy ne do vězenských táboru, ale do ghett. Jejich vnitřní správa byla v rukou židovské rady, kterou si volili sami a ovládala je nezávislá židovská policie. Aby se předešlo spekulacím, byly v ghettech zavedeny speciální menové lístky. At byl tento systém správný nebo ne, v době války to bylo pochopitelné, a i když je možná ghetto nemilé sociální zařízení, tak v žádném případě není barbarské. A určité to není organizace na nicení nějaké rasy. Ale samozřejmě se často mluví o tom, že ghetto slouží právě k tomuto účelu. V nedávné publikaci o varšavském ghettu bylo uvedeno neocitě tvrzení, že koncentrační tábory "byly náhradou za úmysl nacpat židy do přeplněných ghett a tam je nechat vyhladovět k smrti". Zdá se, že i když Němci používali jakékoliv obranné systémy a i když byli ochotní ochránit podobu komunity ve prospěch židů do jakékoliv míry, nikdy neuniknou obvinění, že je chtěli "vyhladit".

Už bylo dokázáno, že v roce 1931 žilo v Polsku 2 732 600 židů a že po emigraci a úteku do Sovetského svazu jich pod německou kontrolou nezůstalo víc jak 1 100 000. Avšak tento nepopiratelný fakt nezabránil Manvellovi a Franklovi tvrdit, že "když Německo začalo invazi proti Polsku, žily tam víc jak 3 miliony židů", a že v roce 1942 "ještě asi takové dva miliony stále čekaly na smrt" (viz str. 140). Ve skutečnosti byla téměř polovina z toho přibližného jednoho milionu židů v Polsku, asi 400 000 nakonec umístěno do ghetta ve Varšave, které mělo rozlohu okolo 2,5 čtvereční míle a obklopovalo staré středověké ghetto. Zbytek byl kolem září 1940 přestěhován do polského Generálního gouvěnementu. V létě 1942 přikázal Himmler přesídlení všech polských židů do vězenských táboru, aby je použil k práci, což byl hlavní cíl koncentračních táboru - přidělení práce v Generálním gouvěnementu. Proto byly mezi červencem a říjnem 1942 pod dozorem samotné židovské policie pokojně evakuovány a transportovány tři čtvrtiny obyvatel varšavského ghetta. Jak jsme už viděli, transportace do táboru údajně končila "vyhlazováním", ale z dostupných důkazů neexistuje absolutně žádná pochybnost, že to mělo za následek jen užitečné přidělení práce a zabránění nepokojům. Himmler během své překvapivé návštěvy ve Varšave v lednu 1943 na prvním místě objevil, že 24 000 židů zaregistrovaných jako zbrojní pracovníci ve skutečnosti ilegálně pracovali jako krejčí a výrobci kožichu (Manvell & Frankl viz str. 140). Ghetto bylo také používáno jako základna pro podvratné akce, které byly uskutečněny ve více oblastech Varšavy.

Po šesti měsících pokojné evakuace, když už v obytné části ghetta zůstalo jen asi 60 000 židů, se Němci 18. ledna 1943 setkali s ozbrojenou vzpourou. Manvell a Frankl přiznávají, že "židé zapletení do plánovaného odporu se už delší čas zabývali pašováním zbraní z venkovního světa a bojové skupiny zabíjely a střílely muže od S.S. a milicí. Na tyto se vztahoval rozkaz radové deportace". Teroristickým vzbouřením v ghettu také pomáhala Polská Partia Robotnicza, komunistická Polská dělnická strana. Při těchto okolnostech vzpoury, kterou vyvolali partyzáni a komunisti, bylo okupací vojsko, jakým v podobné situaci armáda byla, povoláno, aby potlačilo teroristy, a kdyby to bylo potřebné, tak i za cenu zničení samotných obytných ploch.

Melo by se pamatovat na to, že celý proces evakuace by pokračoval pokojně, kdyby nebylo extrémistu z rad obyvatel, kteří naplánovali ozbrojenou vzpouru, která byla od začátku odsouzená k zániku. Když zástupce generála S.S. vstoupil s obrněnými vozidly 19. dubna do ghetta, okamžitě se dostal do palby a ztratil dvanáct mužů; německé a polské oběti boju, které trvaly čtyři týdny, dosáhly počtu 101 zabitých a zraněných mužů. Tvrdohlavý a nesmyslný odpor židovské bojové organizace proti obrovské presile vedl k odhadovaným 12 000 židovským obětí, většina z nich zůstala v horících domech a zákopech. Avšak celkově bylo zatknutých a přesídlených do oblasti Generálního gouvernementu 56 065 obyvatel. Mnoho židu v ghettech si stěžovalo na teror, který na nich páchala jejich vlastní bojová organizace a přes jejich celní představitele se o tom pokoušeli informovat německé úřady.

NÁHLÍ POZUSTALÍ

Okolnosti, které doprovázely povstání ve varšavském ghettu a také deportace do východních táborů, jako například Osvětim, vedly k tem nejzkruslenejším příběhům o osudu polských židu, kteří tvorili největší část židovstva v Evropě. Židovská komise společné distribuce uvádí v číslech, která si připravila pro Norimberský proces, že roku 1945 v Polsku zůstalo jen 80 000 židu. Rovněž uvádí, že v Německu a Rakousku se nenacházely žádné polsko-židovské osoby, což bylo v rozporu s počty polských židu, které Britové a Američané zatklí kvůli aktivitám na černém trhu. Avšak nový komunistický režim v Polsku nebyl schopný zabránit hlavnímu protižidovskému pogromu v městečku Kielce 4. července 1946, a tak 150 000 polských židu uteklo do Západního Německa. Jejich objevení se tam bylo znepokojující, proto byla jejich emigrace do Palestiny a Spojených států vykonána v rekordním case. Později byl počet polských židovských pozůstalých podrobený značné opravě; v Americko-židovské ročence 1948-49 bylo uvedených 390 000, což je velký skok z původních 80 000. Další opravy můžeme očekávat v budoucnosti.

PAMETI Z KONCENTRACNÍCH TÁBORU

Nejvlivnějším zástupcem při propagandě mýtu o vyhlazování byl knižní a časopisový průmysl, který kvůli obchodnímu zisku seznamuje průměrně obeznámené čtenáře s mýtem, který měl čisté politický charakter a cíl. Vrchol rozkvetu těchto knížek, které podporovaly nenávist vůči Německu, byl v 50-tých letech, když jedovatá germanofobie našla připravený trh, ale tento průmysl ještě dnes rozkvétá a pokouší se o nový rozmach. Průmyslové výrobky se skládají hlavně z takzvaných "pamětí", které spadají do dvou základních kategorií: ty, které údajně napsali bývalí příslušníci S.S., velitelé tábora a jiní jim podobní, a ty vzpomínky, při kterých tuhne krev v žilách a údajně pocházejí od bývalých obyvatel koncentračních táborů.

KOMUNISTICKÉ PODVODY

Z toho prvního druhu můžeme jako příklad uvést nejznámější knihu Rudolfa Hoessa *Commandant of Auschwitz* (Velitel Osvětimi), Londýn 1960), kterou komunistická vláda původně vydala v polském jazyce jako *Wspomnienia*. Hoess byl mladý muž, který vedl Osvětím od roku 1940. Poprvé ho zatkli Britové a vezli ho ve Flensburgu, ale krátce na to byl vydán dvěma polským komunistickým úřadům, které ho odsoudily na smrt a téměř okamžitě popravily. Takzvané Hoessovy paměti byly, jak si později dokážeme, falešně vyrobené pod komunistickou záštitou, i když samotní komunisté tvrdí, že Hoess dostal "příkaz napsat příběh o svém životě" a vlastnoručně napsaný originál údajně existuje, ale ještě nikdo ho neviděl. Hoess byl komunisty během jeho zatčení vystaven mučení a technikám vymývání mozku a jeho svědectví bylo v Norimberku vyslovováno v nedbalé jednotvárnosti, během které tupe hledel do prostoru před sebou. I Reitlinger odmítá jeho svědectví jako beznadějně nespolehlivé. Je ve skutečnosti pozoruhodné, kolik "dukazu" týkajících se šesti milionů pochází z komunistických pramenů; obsahují hlavně dokumenty, jako Wisliczenyho výpovědi a Hoessovy "paměti" a tyto knihy jsou v literatuře o vyhlazování nepochybně dvě nejvíce citované položky, tak jako všechny informace o takzvaných "táborech smrti", jako například Osvětím. Tato informace pochází od Židovské historické komise v Polsku, Ústřední komise pro vyšetřování válečných zločinů ve Varšavě a Ruské státní komise pro válečné zločiny v Moskvě.

Reitlinger uznává, že Hoessovo svědectví v Norimberku bylo jen výctem zveličování, jako například že v Osvětimi bylo každý den zbaveno života 16 000 lidí, což by mělo ke konci války představovat celkový počet 13 milionů. Namísto odhalení těchto jasných sovětských lží si Reitlinger a ostatní raději myslí, že toto absurdní zveličování bylo úměrné k "hrdosti" z udelané profesionální práce. To je ale úplně neslucitelné s údajně autentickými Hoessovými pamětmi, které se při naznačení

opacného obrazu chytře pokoušejí o zdánlivou duveryhodnosť. Hoess se měl "priznat", že v Osvetimi byly vyhlazeny tri miliony lidí, preto na jeho vlastním procese ve Varšave snížila obžaloba číslo na 1 135 000. Avšak už jsme poznamenali, že v roce 1945 po "vyšetření" tábora oznámila sovětská vláda oficiální počet čtyři miliony. Tento druh lhovostného klamaní s miliony lidí ale vůbec netrápí ty spisovatele, kteří píšou o vyhlazování.

Pohled zpět na Hoessovy "paměti" se všemi strašnými detaily by byl nudný. Můžeme se pozastavit u těch stránek o mýtu vyhlazování, které jsou navrhnuté se zřejmým cílem předcházet jakémukoliv důkazu jejich falešnosti. Takový je například způsob, jakým je popsáno nepodložené vyhlazování židu. Prý bylo vykonávané "speciálním oddílem", který se skládal ze židovských vězňů. Vzáli si na starost nové přicházející kontingenty, vedli je do obrovských "plynových komor" a potom se zbavili tel. S.S. proto dělala tak málo, že většina táborových členů S.S. byla ponechána v úplné nevědomosti o "vyhlazovacím programu". Samozřejmě, nikdy se nenašel žádný žid, který by tvrdil, že byl členem tohoto strašného "speciálního oddílu", takže celé tvrzení je nedokázané. Ani není třeba opakovat, že žádný živý autentický svědek nebyl nikdy prokázán.

Závěrečný důkaz, že Hoessovy paměti jsou zfalšované lži, které vymysleli komunisti. Hoess údajně řekl, že svědci Jehovovi údajně schvalovali zabíjení židu v Osvetimi, neboť židé jsou nepřátelé Krista. Je dobře známé, že za dob sovětského Ruska a také ve všech satelitních zemích ve východní Evropě vedli komunisti horkou potlačující kampan proti svědkům Jehovovým, které považovali za sektu, která je komunistickým myšlenkám nejvíce nebezpečná. To, že je tato sekta v Hoessových pamětech schválně a hrubě osocována, bez jakékoli pochybnosti dokazuje, že dokumenty jsou komunistického původu.

OBVINUJÍCÍ VZPOMÍNKY

"Paměti" Adolfa Eichmanna jsou určité ty nejvíce zfalšované, jaké dodnes vyšly. Před jeho ilegálním únosem v květnu 1960, který spáchali Izraelité a před pečlivě připraveným procesem před očima mezinárodní veřejnosti o něm slyšelo jen pár lidí. Ve skutečnosti to byla poměrně velmi důležitá osoba, šéf úřadu A4b v oddělení IV (Gestapo) Hlavního úřadu pro říšskou bezpečnost. Jeho úřad spravoval transportace do vězenských táborů hlavně ze skupiny nepřátelských cizinců, židu. V roce 1960 zaplavila svět úplná potopa nesmyslu o Eichmannovi, ze kterých můžeme jako příklad citovat knihu Comera Clarka *Eichmann: The Savage Truth* (Eichmann: Pravda o bestii) ("Orgie často trvaly až do šesti do rána, pár hodin před posláním další hromady obětí na smrt," píše Clark v kapitole "Úmrtí jako na běžícím pásu a Divoké sexuální orgie", str. 124).

Dost zvláštní je, že údajné "paměti" Adolfa Eichmanna se náhle objevily v době jeho únosu do Izraele. Bez jakéhokoli posudku byly uveřejněny v americkém časopise Life (28. listopad, 5. prosinec 1960) a údajně je Eichmann dal jednomu novináři krátce před jeho zatčením - opravdu velmi zvláštní náhoda. Avšak jiné zdroje podaly úplně jiné vysvětlení o původu těchto "pamětí" tvrzením, že byly zaznamenané na základě Eichmannových poznámek, které v roce 1955 poskytl svému "společníkovi", i když se nikdo neznepokojoval identifikací této osoby. Stejnou zvláštní náhodou vyšetřovatelé válečných zločinů krátce potom vyhlásili, že v archivech Kongresové knihovny Spojených států, patnáct let po válce, právě "našli

kompletní spis" Eichmannova oddelení. Doposud se "pameti zabývaly tím nejmožnejším strašným obvinováním bez toho, aby zabloudily príliš hluboko do ríše hluboké fantazie a Eichmann je tam zobrazovaný, jak s obrovskou chutí mluví o "fyzickém nicení židu". Jejich falešnost je také dokázaná faktickými chybami, jako například, že Himmler byl už dubnu 1944 ve vedení záložní armády, namísto až po cervencovém spiknutí proti Hitlerovi; to je fakt, který musel Eichmann určite vedet. Objevení těchto "pametí" presne v tom pravém momentu nevzbuzuje žádnou pochybnost, že jejich cílem bylo predložit propagandistický obraz prapuvodního "nenapravitelného nacisty" a dábla v lidské kuži.

Okolnosti Eichmannova procesu se nás netýkají; dokumenty sovětského puvodu, které byly používané jako dukazy, jako Wisliczenyho výpoved, už byly prozkoumané a o vysvetlení trístupnové metody, která byla behem veznení Eichmanna používaná, aby "spolupracoval", se ctenár dozví v londýnské Židovské kronice z 2. srpna 1960. Pro literaturu o mýtu vyhlazování je duležitý list, který prý Eichmann dobrovolne napsal a odevzdal svým veznitelům v Buenos Aires. Není treba dodávat, že jeho izraelský puvod je príznacne ocividný. Nic v nem nenapne lidskou duveryhodnost tak jako fráze "toto prohlášení podávám z mojí vlastní vule", ale nejfalešnejší a nejprízracnejší je výpoved o jeho údajné vuli objevit se pred izraelským soudem, "aby tak mohl být dalším generacím odevzdán pravdivý dukaz".

VÝMYSLY O TREBLINCE

Poslední vzpomínky, které se objevily v tisku, jsou od Fanze Stangla, bývalého velitele tábora Treblinka v Polsku, který byl v prosinci 1970 odsouzený na doživotní vezení. 8. října 1970 byly uverejnené v článku londýnského *Daily Telegraph* Magazin a údajne pocházely ze série vezenských rozhovoru se Stanglem. Zemrel jen pár dní potom, co byly dokončeny tyto jeho rozhovory. Tyto údajné vzpomínky jsou určite ty nejkrvavejší a nejbizardnejší, jaké byly kdy vydané, i když můžeme být vdecní i za pár priznání od autora článku, jako například, že "dukazy predložené behem jeho procesu nedokázaly, že by sám Stangl spáchal určité vražedné ciny" a že vysvetlení Stanglových začátku v Polsku "byla trochu vymyšlená".

Typickým příkladem takového vymyšlení byl popis první Stanglovy návštěvy v Treblince. Když se priblížil k tamejší železniční stanici, údajne videl "tisíce tel" jak jsou roztroušena vedle trati, "stovky, ne, tisíce tel, jak se rozkládají a hnijí". A "na stanici byl vlak plný židu, nekterí byli už dávno mrtví, nekolik ještě stále naživu... vypadalo to, jako by tam byli už nekolik dní". Zpráva dosahuje úplné absurdity, když Stangl údajne vystoupil ze svého auta a "po kolena se zaboril do peněz. Nevedel jsem, kterým smerem se mám otocit. Boril jsem se v papírových bankovkách, penězích, drahých kamenech, klenotech a šatech. Byly všude, roztroušené po celém náměstí". Scénu uzavírají "prostitutky z Varšavy, které opilé mávaly, zpívaly, tancovaly a hrály hudbu" a byly na druhé strane zdi s ostatným drátem. Na doslovné uverejnení této zprávy o zaborení se "po kolena" v židovských bankovkách a drahých kamenech, uprostred tisíců hnijících tel a bavících se a zpívajících prostitutek, by se vyžadoval ten nejfenomenálnejší stupeň duveryhodnosti a za každých jiných okolností, které by se netýkaly mýtu o šesti milionech, by tato zpráva byla zamítnuta jako hanebná hloupost.

Výpoved, která určite okrádá Stanglovy vzpomínky o nějaký náznak autenticnosti, je jeho údajná odpoved, když se ho zeptali, co si myslí, z jakého

duvodu byli podle něho židé vyhlazováni. Odpověděl: "Oni chtěli židovské peníze. Záležitost příslušnosti k určité rase byla až na druhém místě." Série rozhovoru údajně ve skutečnosti skončila na velmi pochybné poznámce. Když se ho zeptali, či si myslí, že "v tomto hororu existuje nějaký možný smysl, bývalý nacistický velitel prý oduševněle řekl: "Ano, jsem přesvědčený, že existoval. Možná, že pro židy mělo toto velké utrpení znamenat, aby se vzchopili, aby se z nich stali lidé, aby se mohli ztotožnit s kýmkoliv jiným." Sotva jsme si mohli představit lépe vymyšlenou odpověď.

BESTSELLER JE PODVOD

Z druhého druhu vzpomínek, těch které ukazují křehké židovstvo chycené do neresti nacismu, je nepochybně nejvíc oslavovaný *Deník Anny Frankové* a co se týče pravdivosti této knihy, je to strašný vnitřní pohled na vymyšlené propagandistické legendy. Když byl *Deník Anny Frankové* poprvé vydán v roce 1952, okamžitě se stal bestsellerem, od té doby byl vydán ve 40 vydáních a byl natocený i úspěšný hollywoodský film. Otto Frank, otec devcátka, získal z prodeje knihy celý majetek, jen co se týkalo autorských práv a kniha má za cíl vyprávět skutečnou tragédii života jeho dcery. Se svou přímou výzvou na city lidí kniha a film doslova ovlivnily miliony lidí, což se nepovedlo žádnému jinému příběhu tohoto druhu. A sedm roku po jeho prvním vydání rozhodl nejvyšší newyorský soud, že kniha je podvod.

Deníky Anny Frankové byly prodávány jako skutečný deník mladého židovského devcátka z Amsterdamu, který napsala jako dvanáctiletá, přičemž se se svojí rodinou a čtyřmi jinými židy skrývala během nemecké okupace v zadním pokoji jednoho domu. Nakonec byli zatčeni a převezeni do koncentračního tábora, kde jako 14-letá zemřela. Když byl Otto Frank na konci války osvobozen, opustil tábor, vrátil se do Amsterdamu a mezi hradbami "našel" skrytý deník své dcery.

Pravdu o *Deníku Anny Frankové* ukázaly poprvé v roce 1959 švédské noviny Fria Ord. Psalo se, že dialogy v "deníku" napsal židovský romanopisec Meyer Levin, který na soudním procesu proti Ottovi Frankovi požadoval mzdu za svojí práci. 15. dubna 1959 se zkrácené švédské články objevily v americkém Economic Council Letter:

"Historie nám předložila mnoho příkladu o mýtech, které žijí delším a bohatším životem, než pravda a mohou se stát o moc úspěšnější než skutečnost."

"Západní svět poznal pomocí médií příběh židovského devcátka, jehož cílem bylo předložit to tak, jako by to psalo devcátko osobně, *Deníky Anny Frankové*. Každý zpravodajský výzkum této knihy ukázal, že je to nemožné, aby takovou práci napsalo devce jejího věku."

"Pamětihodné usnesení Nejvyššího newyorského soudu schválilo, že otec Anny Frankové má zaplatit dobře známému americkému židovskému spisovateli Mayerovi Levinovi 50 000 \$ jako honorár za Levinovu práci na *Deníku Anny Frankové*. Ve Švýcarsku slíbil pan Frank svému rasovému bratrovi, že zaplatí ne méně jak 50 000 \$, neboť použil Levinův dialog a "vsunul" ho do deníku, který potom vydával za vynikající práci svojí dcery."

Další průzkum přinesl 7. května 1962 odpověď firmy newyorských právníků, která zněla:

"Byl jsem státním zástupcem Meyera Levina ve věci jeho obžaloby proti Ottovi Frankovi a ostatním. Je pravdou, že soudní porota přidělila panu Levinovi 50 000 \$ odškodné, jako to bylo naznačené ve vašich novinách. Toto rozhodnutí soudu bylo později soudcem Samuelem C. Colemanem zrušeno z důvodu, že odškodnění nebylo dokázané způsobem, jaký si vyžaduje zákon. Obžaloba byla později vyrážená, přičemž odvolání soudce Colemanův zůstalo nevyřešené."

"Obávám se, že samotný případ není oficiálně zapsaný, pokud se bere do úvahy rozhodnutí samotného soudu a nebo i dokonce soudce Colemanův. Přesné postupy byly zapsané v Newyorském dodatku 141, druhá část a v 5. druhé části 181. Číslo správního spisu v kanceláři Místních newyorských právníků je 2241-1956 a spis je pravděpodobně porádne hrubý..."

V celé sérii podvodu spáchaných na podporu mýtu o "holocaustu" a ságy o šesti milionech je ještě jedna lež. Samozřejmě, rozhodnutí soudu o autenticitě Deníku Anny Frankové nebylo "oficiálně oznámeno".

Krátká zmínka může být uделána i o dalším deníku, který vyšel jen krátce po příběhu Anny Frankové a nesl název *Notes from the Warsaw Ghetto: Journal of Emanuel Ringelblum* (Poznámky z varšavského ghetta: deník Emanuela Ringelbluma, New York, 1958). Ringelblum byl vůdce sabotáže proti Němcům v Polsku, jako i povstání ve varšavském ghettu v roce 1943 před tím, než byl nakonec zatčen a roce 1944 popraven. Ringelblumův deník, který mluví o obyčejných "bludech", které bez jakéhokoli podloženého tvrzení rozšiřují vyhlazování židů v Polsku, vyšel pod tou stejnou komunistickou záštitou jako Hoessovy paměti. McGraw-Hill, vydavatel americké verze, přiznává, že mu odmítli přístup k původním necenzurovaným svazkům, které v roce 1952 vydala ve Varšavě komunistická vláda. Všechny "dokazy" o holocaustu, které pocházejí z komunistických zdrojů, jsou jako historické dokumenty úplně bezcenné.

NAHROMADENÉ VÝMYSLY

Od války nastal bohatý růst senzacních knih o koncentračních táborech, většinou židovského původu a každá z nich hromadí jednu hruzu za druhou, smíšené úločky pravdy s temi nejsmešnějšími výmysly a podvody, nemilosrdně tvořící budování pohádek, ze kterých už dávno zmizel jakýkoliv vztah k historickým faktům. Z těchto typů jsme už upozornili na absurdních *Pet komínu* od Olgy Lengyelové ("každý den odstranění 24 000 tel"), *Doctor at Auschwitz* (Osvětimský doktor) od Mikloše Nyiszliho, ocividně bájná a vymyšlená postava, *This was Aushwitz: The Story of Murder Camp* (To byla Osvětim: Příběh o táboře smrti) od Philipa Friedmana a tak dále, až do nekonečna.

Poslední z této rady je kniha Martina Greya *For Those I Loved* (Pro ty, které jsem miloval, Bodley Head, 1973), která se snaží být zprávou o jeho zážitcích z tábora Treblinka v Polsku. Před tím, než se Grey rozhodl, že napíše paměti, zabýval se prodejem falešných starožitností do Ameriky. Avšak okolnosti, které doprovázely

jeho knihu, byly jedinečné, neboť poprvé se vážně zapochybovalo nad autenticností obsahu knihy tohoto druhu. Dokonce i židé, znepokojeni škodou, kterou by to mohlo způsobit, označili jeho knihu za falešnou a ptali se, zda vůbec byl v Treblince, přičemž rádio BBC ho vinilo, proč před napsáním zážitku čekal 28 roku.

Zajímavé zjištění bylo, že v rubrice "osobních názoru" londýnské Židovské kroniky z 30. března 1973 se Greyova kniha úplně odmítá, ale i tak tam byly uделány velké dodatky k mýtu o šesti milionech. Uvádí se tam, že: "Za jeden rok byl v Treblince zavražden skoro milion lidí. Plynové komory byly den co den zásobované 18 000 lidmi". Je to skutečně hloupé, protože hodně lidí si přece a přijme takový nesmysl bez toho, aby si ho overili. Kdyby bylo každý den zabito 18 000 lidí, počet jeden milion by byl dosažen za 56 dní, ne "za jeden rok". Tento gigantický výkon by zanechal zbylých deset měsíců roku úplně čistých. 18 000 lidí každý den by "za jeden rok" znamenalo celkem 6 480 000. Znamená to tedy, že těch šest milionů zemřelo v Treblince během jednoho roku? Co potom ty údaje tři a nebo čtyři miliony v Osvetimi? Tato věc jednoduše ukazuje, že si jednou absurdní zkompromitovaný údaj o šesti milionech získal halasný úspěch a stal se mezinárodně přijatelným, takže mohou být vykonány jakékoli nesmyslné obmeny a nikdo ani nepomyslí na to, že by je mohl kritizovat. Ve zpeťném pohledu na Greyovu knihu doprovázenou kolonkou Židovské kroniky také odhaluje pohled dovnitř zfalšovaných tvrzení o plynových komorách: "Gray připomíná, že podlahy plynových komor nebyly v rovine, přičemž jiný pozůstalý, který je pomáhal stavět, tvrdí, že byly v jedné rovine..."

Príležitostně se objevují knihy bývalých obyvatel koncentracních táborů, které podávají úplně jiný obraz o podmínkách, jaké v nich převládaly. Taková je i kniha *Under Two Dictators* (Pod dvěma diktátory), Londýn, 1950) od Margarety Buberové. Byla to nemecko-židovská žena, která strávila několik let v brutálních podmínkách ruského vězenského tábora předtím, než byla v roce 1940 poslána do Ravensbrücku, nemeckého tábora pro ženy. Všimla si, že v jejím kontingentu deportovaných z Ruska byla jediná židovská osoba, která nebyla přímo osvobozena Gestapem. Její kniha předkládá výrazný rozdíl mezi táborem v sovětském Rusku a Německu. V porovnání se zanedbaností, nečistotou a hladověním v ruském táboře našla Ravensbrück jako čistý, civilizovaný a dobře spravovaný. Pravidelné koupele a čisté bílé prádlo se jí zdálo být po její dřívější zkušenosti prepýchem a její první jídlo, bílý chléb, omáčka, sladká kaše a sušené ovoce ji navádělo zeptat se druhých obyvatel, zda je 3. srpen 1940 nějaký svátek a nebo slavnostní příležitost. Taký si všimla, že ravenšbrücké baráky byly rozlehlejší v porovnání s chatrcemi z nahromaděného bahna v sovětském táboře. V posledních měsících roku 1945 poznala postupný úpadek táborových podmínek, jehož příčiny si vysvětlíme později.

Další zpráva, která je v úplné neshodě s populární propagandou je *Die Gestapo Lässt Bitten* (Gestapo vás zve) od Charlotty Bormannové, komunistického politického vězňe, která byla také umístěna v Ravensbrücku. Nepochybně nejdůležitějším odhalením je výpověď autorky, že bludy o plynových komorách byly zámerné a zlomyslné výmysly, které mezi vězni šířili komunisti. Tato skupina nepřijala Margaretu Buberovou kvůli jejímu věznění v sovětském Rusku. Další šokující obraz o poválečných soudech je fakt, že Charlotte Bormannová nebyla připuštěna svědčit na Rastadském procesu se zaměstnanci tábora Ravensbrücku, který se odehrával ve francouzské okupací zóně, což byl obvyklý osud těch, kteří odmítli bajky o vyhlazování.

POVAHA KONCENTRACNÍCH TÁBORU A PODMÍNEK V NICH BEHEM VÁLKY

Ve svojí knize *Adolf Hitler*, Colin Cross, který se k problému této doby staví o mnoho inteligentněji, než jak je to zvykem, bystre zjišťuje, že "Premístování židu a jejich zabíjení v case beznadějné válečné krize bylo z jakéhokoliv racionálního hlediska pohledu zbytečné" (str. 307). Presne tak, a z toho bodu se můžeme dobře zeptat na pravdepodobnost iracionalismu a zda to vubec bylo možné. Je pravdepodobné, že ke konci války, když Nemci bojovali o přežití na dvou frontách, by na míle převáželi miliony židu, aby podle predpokladu usporádali nákladná jatka ? Dopravení trech a nebo ctyr milionu židu jen do samotné Osvetimi (za predpokladu, že takové nafouklé množství existovalo, což není pravda), by se na nemecké transportací možnosti uvalilo neprekonatelné břemeno, které by vysílilo podporování daleké ruské fronty. Transportování bájných šesti milionu a nevycíslitelné množství jiných národností do internacních táboru a jejich ubytování, oblečení a strava, by jednoduše paralyzovalo všechny vojenské operace. Není žádný duvod domnívat se, že úspěšní Nemci by takto ohrozili svoji budoucnost.

Na druhé strane, rozumná transportace 363 000 veznu behem války do Osvetimi (množství, o kterém víme, že tam bylo zaregistrováno) dává smysl prinejmenším v pomeru k nuceným pracem, pro které tam byli dodávani. Ve skutečnosti je jisté, že ze trech milionu židu v Evrope byly internovány ne víc jak dva miliony židu, a je pravdepodobné, že číslo se pohybuje kolem 1 500 000. Pozdeji ve Zprávě červeného kříže uvidíme, že například na Slovensku se uveznení v táborech vyhnula celá židovská populace, přicemž jiní byli umístneni ve společných ghettech jako v Terezíne. Krome toho deportací ze západní Evropy bylo o mnoho méne. Reitlingeruv odhad, že z celkové populace 320 000 francouzských židu bylo deportováno jen okolo 50 000, už byl zmínen.

Otázka musí být položena i tak, zda bylo fyzicky možné znicit ty údajné miliony židu. Meli na to Nemci dost casu ? Je pravdepodobné, že by spalovali miliony lidí, když meli tak málo pracovních sil a každý vezen byl potřebný, aby se mohl zapojit do válečné výroby ? Bylo by to možné, za šest mesícu vyhubit milion lidí a zahladit po nich všechny stopy ? Dalo by se takové seskupení židu a jejich popravy udržet v tajnosti ? To jsou druhy otázek, na které by se kriticky myslící osoba mela zeptat. A velmi brzy objeví, že nejen statistické a dokumentací dukazy, ale i jednoduchá logika znevažují bajku o šesti milionech.

I když to nebylo možné, aby se v nich zabíjely miliony lidí, povaha a možnosti koncentračních táboru byly obrovsky prehnané, aby mohlo být toto tvrzení aspon zdánlivě duveryhodné. William Shirer v typicky lehkomyšlné pasáži uvádí, že "Všechny ze triceti táboru hlavních nacistických koncentračních táboru byly tábory smrti" (viz str. 1150). To je úplná lež a teď ji nepřijímají ani hlavní propagátoři mýtu o vyhlazování. Shirer také cituje knihu od Eugena Kogona *The Theory and Practice of Hell* (Teorie a praxe pekla), New York, 1950, str. 227), která jako celkový počet úmrtí ve všech táborech predkládá směšné číslo 7 125 000, přesto Shirer v poznámce přiznává, že je to "nepochybně vysoké".

TÁBORY SMRTI" ZA ŽELEZNOU OPONOU

Je pravdou, že spojenecká propaganda v roce 1945 tvrdila, že všechny koncentrační tábory, hlavně ty, které byly na území Německa, byly "tábory smrti", ale ne dlouho. K tomuto problému napsal významný americký historik Harry Elmer Barnes: "Tyto tábory smrti byly nejprve předloženy v Německu, například Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen a Dora, ale následně bylo dokázáno, že v těchto táborech neexistovalo žádné systematické vyhlazování. Pozornost se potom obrátila na Osvetim, Treblinku, Belzec, Chelmno, Jonowska, Tarnow, Ravensbrück, Mauthausen, Breznia a Birkenau, což nevycerpává seznam, jehož délka se mění podle potřeby" (*Rampart Journal*, léto 1967). To, co se stalo, bylo, že jistí celní pozorovatelé z britských a amerických okupačních vojsk v Německu zjistili, že mnoho obyvatel zemřelo během posledních měsíců války na nemoci anebo hladem, ale konec koncu nenašli žádný důkaz o "plynových komorách". Výsledkem bylo, že východní tábory v ruské zóně, jako Osvetim a Treblinka, se náhle dostaly do popředí jako centrum vyhlazování (přesto nikomu nebylo dovoleno je vidět) a tato náchylnost pretrvává dodnes. V těchto táborech se prý všechno odehrávalo, ale když je zahálila železná opona, nikdo nebyl schopný prozkoumat tato obvinění. Komunisti tvrdí, že v obrovských plynových komorách, které náraz pojmulý i 2 000 lidí, zemřely v Osvetimi čtyři miliony židů - a nikdo nemohl tvrdit opak.

A jaká je pravda o takzvaných "plynových komorách" ? Stephen F. Pinter, který jako právník pro Válečné oddelení Spojených států sloužil v armádě v Německu a Rakousku šest roku po válce, udelal 14. června 1959 v rozsáhle čteném katolickém časopise *Our Sunday Visitor* následující výpověď:

"V Dachau jsem byl jako právní zástupce Válečného oddelení Spojených států 17 měsíců po válce a mužů potvrdit, že v Dachau nebyla žádná plynová komora. To, co tam bylo návštěvníkům a ohledávacím ukazované a nesprávně popsáno jako plynová komora, bylo krematorium. Taky v žádném koncentračním táboře v Německu nebyla plynová komora. Bylo nám receno, že plynová komora je v Osvetimi, ale když to bylo v ruské okupační zóně, neměli jsme povolení jít tam vyšetřovat, neboť Rusové by to nedovolili. Z mých šesti poválečných roku strávených v Německu a Rakousku jsem byl schopen stanovit, že jisté množství zabitých židů tu bylo, ale tento počet určite nikdy nedosáhl čísla milion. Povídal jsem si s tisíci židů, bývalých obyvatel koncentračních táboru v Německu a v Rakousku a v této věci se považují za velmi kvalifikovaného".

Toto je příběh, který se od obvyklé propagandy velmi odlišuje. Pinter má samozřejmě velké znalosti o problému, ve kterém jsou krematoria představována jako plynové komory. Je to velmi frekventované, a protože v těchto táborech nikdy neexistovaly plynové komory, začal se používat zavádějící výraz "plynová pec" s cílem poplést si plynovou komoru s krematoriem. Krematoria, samostatné pece podobné tem, jaké se používají i dnes, se používala jednoduše na zpopelnění těch osob, které v tábore zemřely z různých přirozených příčin, hlavně na infekční nemoci. Tento fakt byl na závěr dokázán i německým arcibiskupem kardinálem Faulhaberem z Mnichova. Informoval Američany, že v září 1944 bylo během náletu na Mnichov zabito 30 000 lidí. Toho času požádal arcibiskup úřady, aby byla těla obětí zpopelněna v krematoriu v Dachau. Ale bylo mu bohužel receno, že tento plán nemůže být vykonán; krematorium, které má jen jednu pec, nebylo schopné zvládnout kremaci těl obětí náletu. Proto je jasné, že si nemohlo poradit ani s 238 000 židovskými těly, která tam byla údajně zpopelněna. Aby se to dalo uskutečnit, muselo by být krematorium v nonstop provozu 326 roku a získalo by tím 530 tun popela.

SNÍŽENÍ POCTU OBETÍ

Pocty obětí v Dachau jsou typickým příkladem zveličování, které jsou od tehdy o dost upravené. V roce 1946 odhalil pamětní desku Philip Auerbach, židovský státní kancléř bavorské vlády, který byl odsouzen za zproneveru peněz, o kterých tvrdil, že to je odškodné pro židy, přičemž tyto osoby ve skutečnosti neexistovaly. Na desce stálo: "Tato plocha je památná jako svatostánek 238 000 osobám, které tu byly spáleny". Od tehdy se oficiální počet obětí musel pravidelně posouvat směrem dolů a teď stojí na čísle 20 600, z něhož většina zemřela ke konci války na tyfus a hladem. Toto snižování k deseti procentům původního počtu bude nepochybně pokračovat a jednoho dne se uplatní i při celkovém vymyšleném čísle šest milionu.

Dalším příkladem velkých oprav je současný odhad osvetimských obětí. Absurdní tvrzení o třech anebo čtyřech milionech už nejsou přijatelná ani pro Reitlingera. Celkový počet obětí teď odhaduje na 600 000; a i když je toto číslo stále extrémně zveličené, je to důležité ubrání a dají se očekávat i další postupy. Sám Shirer cituje poslední Reitlingerův odhad, ale to se neshoduje s jeho dřívějším tvrzením, že polovina z toho počtu, okolo 300 000 maďarských židů, byla údajně "zabita za 46 dní" - největší příklad nejnespolehlivějšího nesmyslu, který je k této věci napsaný.

LIDSKÉ PODMÍNKY

To, že ke konci války zahynulo v chaotických podmínkách několik tisíc obyvatel tábora, nás privádí k otázce o jejich podmínkách během války. Ty byly v nespolečných knihách velmi hrozného a ošklivého druhu schválně zfalšovány. Zpráva Červeného kříže, prozkoumaná později, na závěr ukazuje, že během války byly tábory rádně řízené. Pracující obyvatelé dostávají i během roku 1943 a 1944 denní dávku ne méně jak 2 750 kalorií, což je víc než dvojnásobek průměrné civilní dávky v okupovaném Německu po roce 1945. Obyvatelstvo bylo pod pravidelnou zdravotní péčí a ti, kteří vážně onemocněli, byli přeloženi do nemocnice. Narozdíl od sovětských táborů všichni obyvatelé mohli dostat od Speciální podpurné divize červeného kříže balík s jídlem, oblečením a lékarským materiálem. Úřad veřejné žaloby vedl dukladně vyšetření každého případu kriminálního charakteru a ti, kteří byli uznáni nevinnými, byli osvobozeni z obvinění a ty, kteří byli uznáni jako vinní z

těžkých trestných činů, odsoudil vojenský soud a nakonec byli popraveni. V kolbenských federálních archivech je Himmlerův příkaz z ledna 1943 týkající se poprav a souhlasí, že "žádná brutalita není dovolená" (Manvell & Frankl, viz str. 312). Příležitostně se udála nějaká brutalita, ale takové případy okamžité pečlivě prozkoumal soudce S.S. Konrad Morgen z Úřadu říšské kriminální policie, jehož prací bylo vyšetřovat nesrovnalosti v různých táborech. Sám Morgen obžaloval buchenwaldského velitele Kocha z výtržnosti v jeho táboře a na tento proces byla přizvána i německá veřejnost. Je důležité, že Oswald Pohl, správce systému koncentračních tábora, se kterým bylo v Norimberku tak hrubě zacházeno, se přiklánel k potrestání Kocha trestem smrti. Ve skutečnosti odsoudil soud S.S. Kocha na smrt, ale byla mu místo toho dána možnost sloužit na ruské frontě. Avšak předtím, než to mohl udělat, princ Waldeck, krajský vudce S.S., vykonal jeho popravu. Tento případ je dostatečným důkazem toho, s jakou vážností se S.S. dívalo na nepotřebnou brutalitu. Během války se kvůli zabránění výtržnostem vedlo několik podobných soudních žalob S.S. a před rokem 1945 se vyšetřovalo víc jak 800 případů. Morgen v Norimberku svedčil, že o převládajících podmínkách v tábore osobně diskutoval se stovkami jejich obyvatel. Zjistil, že ohledně nemocnice tam byly nějaké menší připomínky a všiml si, že tempo a výkon byly při nucených pracích o moc nižší než mezi německými občanskými zaměstnanci.

Pinterovy důkazy a důkaz kardinála Faulhabera byly předloženy tak, aby znevážily obvinění o vyhlazování v Dachau a abychom videli, jak počet obětí tohoto tábora postupně klesá dolů. Ve skutečnosti může být tábor v Dachau, nedaleko Mnichova, brán jako průměrný příklad internacních míst. Nucená práce v továrnách a dílnách byla každodenním úkolem, ale komunistický vudce Ernst Ruff ve svém přísěžném prohlášení z 18. dubna 1947 v Norimberku svedčil, že zacházení s vězni během popsaných prací jako i v celém táboře Dachau zustalo lidské. Tajný polský vudce Jan Piechowiak, který byl v Dachau od 22. května 1940 až do 29. dubna 1945, také 21. května 1946 svedčil, že se s vězni dobře zacházelo, a že táboroví zaměstnanci S.S. byli "disciplinovaní". Berta Schirotschin, která během války pracovala v potravinářské službě v Dachau, svedčila, že až do roku 1945, i přes zvyšující se bídu v Německu, pracující obyvatelé dostávají každé ráno o 10. hodinu svacinu.

Ve všeobecnosti stovky přísěžných prohlášení z Norimberku svedčí o lidských podmínkách, které převládaly v koncentračních táborech; ale duraz se stále kladl jen na ty, které na německé velení vrhaly zlý stín a mohly být použité pro cílenou propagandu. Studia dokumentu také ukazují, že židovští svedci, kteří se pohoršovali nad jejich deportací a umístění ve vězenských táborech, měli skon obrovsky zvelicovat tvrdost jejich podmínek, přičemž členové jiných národností, kteří tam byli internováni z politických příčin již výše uvedených, poskytl ve všeobecnosti ještě kolísavější obraz. V mnoha případech vězni, jako například Charlotte Bormannová, jejichž zážitky se neshodovaly s popisem, který byl předložený v Norimberku, nebyli připuštěni ke svedectví.

NEODVRATITELNÝ CHAOS

Klidná situace, která převládala v německých koncentračních táborech, se pomalu v posledních strašných měsících roku 1945 hroutila. Zpráva Červeného kříže z roku 1948 vysvětluje, že nálety spojenců paralyzovaly transportací a komunikační systémy Říše, takže se do tábora nedostávalo žádné jídlo a hlad si vyžádal

narůstající počet obětí nejen ve vězenských táborech, ale i mezi německým obyvatelstvem. Tato hrozná situace v táboře byla doprovázena velkou hustotou obyvatel a z toho vyplývajícím vypuknutím tyfové epidemie. Prelidnění bylo výsledkem toho, že vězni z východních tábora, například z Osvetimi, byli před ruským postupem evakuováni na západ. Kolony takových unavených lidí přišly do několika německých táborů jako Belsen a Buchenwald, které se samy nacházely ve stavu velkých těžkostí. V těchto měsících byl hlavní belsenský tábor, nedaleko města Brémy, v chaotických podmínkách a Himmlerův lékař Felix Kersten, antinacist, vysvětluje, že nešťastné pojmenování "tábor smrti" znamenalo jedine zurení tyfové epidemie, která tam vypukla v březnu 1945 (*Memoirs 1940 - 1945* (Paměti 1940 - 1945), Londýn, 1956). Tyto strašlivé podmínky si nepochybně vyžádaly několik tisíc obětí na životech a tyto podmínky jsou ukazovány na fotografiích s vysílenými lidskými bytostmi a hromadami mrtvol, které propagandisté s potešením ukazují s tvrzením, že to jsou oběti "vyhlazování".

Prekvapující cestná zpráva o situaci v Belsenu se v roce 1945 objevila v Dejinách druhé světové války (svazek 7, c. 15) od Russela Bartona, tehdejšího správce a konzultanta psychiatra v nemocnici Severalls v Essexu, který po válce jako medik strávil v táboře jeden měsíc. Jeho prohlášení žive zobrazuje skutečné příběhy o úmrtnosti, která se ke konci války v takových táborech vyskytovala a jak k temto extrémním podmínkám, které tam prevládaly, došlo. Dr. Barton vysvětluje, že když v roce 1945 převzal velení v Belsenu, "tak si myslel, že v táboře byly nějaké ukrutnosti", kromě disciplíny a těžké práce. "Mnoho lidí" píše Dr. Barton, "popsalo podmínky věznu tak, aby schválně poškodili Němce... Obyvatelé tábora horlivě citovali příklady brutality a zanedbávání a novináři z různých zemí, kteří tábor navštěvovali, podávali tamní situaci podle potreby propagandy u nich doma."

Avšak Dr. Barton objasňuje, že podmínkám hladovení se za těchto okolností nedalo vyhnout a že se odehrávala jen v měsících v roce 1945. "Z rozhovoru s vězni se zdálo, že podmínky v táboře nebyly až do konce roku 1945 až tak zlé. Mezi borovicovými stromy byly postaveny chatrce, z nichž byla každá zaopatřena laboratorami, umyvadly, sprchami a pecemi na topení." Příčina nedostatku jídla je také vysvětlena: "Německými důstojnickými lékaři mi bylo receno, že během několika měsíců bylo dovážení potravy do tábora složité. Na všechno, co se pohnulo, byla s největší pravděpodobností shozena bomba... Byl jsem prekvapený, když jsem našel záznamy staré dva a nebo tři roky, kde stálo, že každý den se tam varila obrovská množství jídel. Od té doby jsem byl přesvědčený, narozdíl od populárního názoru, že tam nikdy neexistovala politika úmyslného vyhlazování. Proč potom tolik lidí trpelo na podvýživu?... Hlavní příčiny takového stavu byly v Belsenu nemoci, velké prelidnění, nedostatek zákonu a pořádku ve vnitřních chatrcích a nedostatek zásoby jídla, vody a léku". Nedostatek pořádku, který vedl k výtržnostem při rozdelování jídla, potlačili Britové palbou z automatických zbraní a ukázkami síly, když se britské tanky a obrněná vozidla dostaly do tábora.

Kromě toho, za těchto okolností neodvratných smrtí, Glyn Hughes odhaduje, že asi "dalších tisíc bylo zabito kvůli dobrote anglických vojáků, kteří jim dávali vlastní přídely a cokolády." Jako muž, který byl v Belsenu, si Dr. Barton velmi dobře uvedomuje lži bajek o koncentračních táborech a uzavírá: "Pokoušejíc se odhadnout příčiny toho, co se odehrávalo v Belsenu, se musíte mít na pozoru před hrozným popisem pro cíle propagandy, která ukazuje masy vyhladovělých tel." Mluvit o těchto

podmínkách "naivne v termínech 'dobrý' a nebo 'zlý' znamená ignorovat základní skutečnosti..."

ZFALŠOVANÉ FOTOGRAFIE

Nejen že byly takové situace jako ty v Belsenu hanebne využívané k cílené propagande, ale tato propaganda také používala úplně zfalšované fotografie a filmy o ukrutnostech v táborech. Ve skutečnosti se extrémní belsenské podmínky odehrávaly ve velmi málo táborech, většinu tábora ty největší těžkosti nepostihly a jejich obyvatelé přežili v dobrém zdraví. Jako výsledek byly na zvelicování používány falzifikáty. Ohromující příklad takového falzifikátu byl 29. října 1948 odhalený v britském listu Catholic Herald. Stálo tam, že v Casseli, kde byl každý dospělý Němec nucený vidět film o "hruzách" v Buchenwaldu, videl jeden doktor z Goettigenu sám sebe na plátne, jak si prohlíží obeti. Ale on sám v Buchenwaldu nebyl. Po chvíli překvapení usoudil, že to, co videl, byla část filmu natocená po otreseném spojeneckém náletu na Dráždany z 13. února 1945, kde dotyčný doktor pracoval. Tento film byl 19. října 1948 promítaný v Casseli. Po náletu na Dráždany, který zabil rekordních 135 000 lidí, hlavne žen a dětí na úteku, byla během několika týdnů pálena těla obětí v jamách, do kterých se vešlo asi 400 až 500 lidí. To byly scény, které mely pocházet z Buchenwaldu a které doktor poznal.

Falšování fotografií o ukrutnostech z válečných dob není novinka. Pro širokou informaci se čtenáři doporučuje přečíst knihu Arthura Ponsonbyho *Falsehood in Wartime* (Lži o válečných dobách), Londýn, 1928), která odhaluje zfalšované fotografie o nemeckých ukrutnostech z 1. světové války. Ponsonby uvádí výmysly jako "továrna na lidské mrtvoly" a "bezruká belgická dvojčata", které podezřele připomínají propagandu o nacistických "ukrutnostech". F. J. P. Veale ve své knize vysvětluje, že falešný "hrnec s lidským mýdlem", který v Norimberku celkem vážně předložila ruská obžaloba, byl výmysl, který se ztotožňoval s britskou fámou o "továrně na lidské mrtvoly", ve které prý Němci jako upíři získávali ze zpracovaných mrtvol různé výrobky (Veale, viz str. 192). Za toto obvinění se musela britská vláda po roce 1918 omluvit. V roce 1945 znovu ožilo v příběhu o stínítkách vyrobených z lidské kuže, což bylo přesně tak falešné, jako i sovětské "mýdlo z lidí". Ve skutečnosti podávají Manvell a Frankl neochotně přiznání, že důkaz o stínítkách z buchenwaldského procesu "se později ukázal jako pochybný" (Neporovnatelný zločin, str. 84). Jistý Andreas Pfaffebarger to uvedl ve svém "prísežném prohlášení". O tomto druhu důkazu jsme už mluvili, ale generál Lucius Clay v roce 1948 připustil, že přísežná prohlášení používaná na procesech se po důkladném prozkoumání ukázala jako velké žvásty.

Vynikající práci o zfalšovaných fotografiích o ukrutnostech týkajících se mýtu o šesti milionech odvedl Udo Walendy ve svojí knize *Bild 'Dokumente' für Geschichtsschreibung?* (Obrazové 'dokumenty' pro psaní historie?), Vlotho/Weser, 1973) a z velkého množství uvedených příkladů predstavujeme jeden i v této knize. Původ první fotografie je neznámý, ale ta druhá je fotomontáž. Bližší prozkoumání okamžité odhaluje, že stojící postavy byly převzaty z první fotografie a před ne byla položena hromada mrtvol. Stena byla přemístena a takto vznikla úplně nová hrůzná "fotografie". Tento do nebe volající podvod se objevuje na 341. strane knihy R. Schnabela o S.S., *Macht ohne Moral: eine Dokumentation über die S.S.* (Moc bez morálky: dokumentace o S.S.), Frankfurt, 1957), s nadpisem "Mauthausen" (Walendy uvádí ještě dalších osmdesát příkladů v Schnabelově knize). Stejná fotografie se

objevila v *Proceedings of the International Military Tribunal* (Spisy Mezinárodních válečných tribunálů), svazek XXX, str. 421), se stejným cílem ukázat tábor Mauthausen. Taky je bez jakéhokoliv overení použita Eugenem Aroneanuovem v dokumentech F. 321 pro Mezinárodní norimberský tribunál Konzentrationlager (Koncentrační tábor); *Heinzovem Kühnichovem KZ - Staat* (Stát koncentračních táborů), Berlín, 1960, str. 81); Václavem Bedrychem Mauthausen (Praha, 1959); a v knize Roberta Neumanna *Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches* (Hitler - vzestup a pád Třetí Říše), Mnichov, 1961).

ŽIDÉ A KONCENTRACNÍ TÁBORY: PRAVDIVÁ VÝPOVED CERVENÉHO KRÍŽE

Existuje jeden prehľad o židovské otázce behem 2. svetové války a podmínek v nemeckých koncentracních táborech, který je nejčestnější a nejobjektivnější, třísvazkový *Report of the International Committee of the Red Cross on its Activities during the Second World War* (Zpráva Mezinárodní komise červeného kříže o jeho aktivitách během druhé světové války), Ženeva, 1948). Tato podrobná zpráva z úplně neutrálního zdroje sloučila a rozešla svoje nálezy ve dvou zprávách: *Documents sur l'activité du CICR en faveur des civils détenus dans les camps de concentration en Allemagne 1939-1945* (Ženeva, 1946) a *Inter Arma Caritas: the Work of the ICRC during the Second World War* (Ženeva, 1947). Tým autoru, kterému předsedal Frédéric Siordet, na úvodních stranách zprávy vysvětluje, že jejich cílem byla, v tradicích Červeného kříže, přísná neutralita, a v tom spočívá její obrovská hodnota.

Mezinárodní komise červeného kříže (ICRC) se v roce 1929 úspěšně zúčastnila Ženevského vojenského sjezdu, aby získala přístup k civilním vězňům, které ve střední a západní Evropě zadržovaly nemecké úřady. Naopak ICRC nebyla schopná získat jakýkoliv přístup do Sovetského svazu, který usnesení sjezdu nepřijal. Miliony civilistů a vojenských zajatců zadržovaných v SSSR, o jejichž podmínkách se vedelo, že jsou jedny z nejhorších, byly tímto úplně odděleny od jakéhokoliv mezinárodního spojení a nebo dozoru.

Zpráva Červeného kříže je první, ve které jsou opodstatněny okolnosti, za kterých byli židé dopraveni do koncentracních táborů, tzv. jako nepřátelští cizinci. Při popisování dvou typů jako kategorií civilních zajatců rozeznává zpráva druhý typ jako "Civilisti deportovaní z administrativních důvodů (v němčině "Schutzhäftlinge"), jejichž zatčení mělo politický a nebo rasový charakter, neboť jejich přítomnost byla považována jako nebezpečí vůči státu a nebo okupací síly" (svazek III, str. 73). Pokračuje, že tyto osoby "se nacházely ve stejném stavu, jako osoby zatčené a nebo uvezené podle zákona z bezpečnostních důvodů" (str. 73).

Zpráva přiznává, že na začátku se Němci zdráhali povolit Červenému kříži inspekci lidí, kteří byli uvezeni z bezpečnostních důvodů, ale ve druhé polovině roku 1942 obdržela ICRC od Německa důležité povolení. Od srpna 1942 měl dovoleno distribuovat balíčky s jídlem do hlavních koncentracních táborů v Německu a počátkem února 1943 bylo toto povolení rozšířeno na všechny tábory a věznice

(svazek III, str. 78). ICRC se co nejdříve spojila s velitelem tábora a začala je podporovat jídlem, což fungovalo až do posledních měsíců roku 1945 a židovští zajatci se doslova vrhli do psaní dekovných dopisů.

PRÍJEMCI BALÍKU CERVENÉHO KRÍŽE BYLI ŽIDÉ

Ve zprávě se uvádí, že "denne bylo zabaleno 9 000 balíků. Od jara 1943 do května 1945 bylo do koncentračních táborů posláno asi 1 200 000 balíků s celkovou hmotností 4 500 tun." (svazek III, str. 80). Kromě jídla obsahovaly i oblečení a léky. "Balíky byly posílány do táborů Dachau, Buchenwald, Sangerhausen, Sachsenhausen, Oranienburg, Flossenbürg, Landsberg-Lech, Flöha, Ravensbrück, Hamburg-Neuengamme, Mauthausen, Terezín, Osvětim, Bergen-Belsen, do tábora v blízkosti Vídně a ve středním a jižním Německu. Hlavními příjemci byli Belgičané, Holanďané, Francouzi, Řekové, Italové, Norové, Poláci a hlavně Židé" (svazek III, str. 83). Během války "komise rozbírala a rozdělovala v podobě pomocných příspěvků víc jak 20 milionů švýcarských franků, které dostala od židovských sociálních organizací, hlavně od americké Komise společné distribuce z New Yorku" (svazek I, str. 644). Této organizaci povolila německá vláda řídit v Berlíně svoji kancelář a to až do doby, dokud nevstoupili Američané do války. ICRC prohlásila, že stáhnutí jejích rozsáhlých podpurných operací pro židovské zajatce nebylo ze strany Německa, ale kvůli nepřístupné spojenecké bloádě v Evropě. Většinu nákupu potravin byla uskutečněna v Rumunsku, Maďarsku a na Slovensku.

ICRC udělila zvláštní pochvalu bohatým podmínkám, které až do její poslední návštěvy v dubnu 1945 prevládaly v Terezíně. Tento tábor, "kde bylo z různých zemí deportováno 40 000 Židů, byl poměrně privilegovaným ghettem" (svazek III, str. 75). Podle zprávy "delegáti komise mohli navštívit tábor v Terezíně, který byl jen pro Židy a vládly tam zvláštní podmínky. Z informací, které posbírala komise, byl tento tábor založen jako experiment, který uskutečnili jistí vůdci Říše... Tito muži si přáli dát Židům prostředky na založení komunálního života ve městě s jejich vlastní správou a možností skoro úplné autonomie... Dva vyslanci navštívili tento tábor 6. dubna 1945. Potvrdili příznivý dojem, který získali už během první návštěvy" (svazek I, str. 642).

ICRC také udělila pochvalu režimu Iona Antonescu ve fašistickém Rumunsku, kde mohla komise rozšířit svoji pomoc mezi 180 000 rumunských Židů, a to až do dob sovětské okupace. Pomoc byla potom ukončena a komise horce poznamenala, že se nikdy nepodařilo "poslat něco takového do Ruska" (svazek II, str. 62). Taková situace se vztahovala na mnoho německých táborů po jejich "osvobození" Rusy. Poté, kdy bylo po začátku sovětské okupace mnoho zajatců evakuováno na západ, obdržela ICRC objemný příliv pošty z Osvětimi. Ale snahy Červeného kříže poslat pomoc zajatcům, kteří byli v Osvětimi a zůstali pod sovětskou kontrolou, byly marné. Avšak balíky s jídlem byly ještě posílány bývalým obyvatelům Osvětimi, kteří byli převezeni do tábora jako Buchenwald a Oranienburg.

ŽÁDNÉ DUKAZY O GENOCIDE

Jedna z nejdůležitějších stránek zprávy červeného kříže je, že objasňuje pravdivé příčiny událostí, které se ke konci války v táborech nepochybně staly. Zpráva říká: "V chaotických podmínkách, ve kterých se Německo během invaze v posledních měsících války nacházelo, nedostaly tábory žádné zásoby jídla a hlad si vyžádal zvyšující počet obětí. Německá vláda, sama znepokojená touto situací, naposled informovala ICRC 1. února 1945... V Březnu 1945 přinesly rozhovory mezi

prezidentem ICRC a generálem S.S. Kaltenbrunnerem ešte rozhodnejší výsledky. Podporu mohla nadále poskytovať ICRC a do každého tábora bol povolán jeden vyslanec..." (svazek III, str. 83). Je jasné, že nemecké úrady i pres väčšinu problému maximálne uľahcovaly túto strašnú situáciu. Červený kríž je celkom presný, keď uvádza, že pomoc s jedlom bola v té dobe zastavená kvôli spojeneckému bombardovaniu nemeckých transportov a v zájmu internovaných židov protestoval 15. brezna 1944 proti "barbarské vzdušné válce spojencu" (*Inter Arma Caritas*, str. 78). Kolem 2. ríjna 1944 varovala ICRC nemecké ministerstvo zahraničných vecí o hrozném úpadku nemeckého transportného systému prohlášením, že podmienky hladomoru sa pre ľudí v Nemecku stali nezvratnými.

Co sa týče této podrobné trísťazkové zprávy, je důležité zdůvodnit, že vyslanci Mezinárodního červeného kříže nenašli v táborech v okupované Evropě, v těch, které byly pod správou Trojaktu, ani jediný důkaz o úmyslné politice vyhlazování židů. Ani v jedné ze svých 1 600 stran nevzpomíná zpráva nějakou takovou věc, jako je plynová komora. Přiznává, že židé, jako mnoho jiných národností zapletených do války, trpěli bídou a nedostatkem, ale jeho úplné mlčení o nějakém plánovaném vyvražďování je samo o sobě dostatečné vyvrácení mýtu o šesti milionech. Jako zástupci z Vatikánu, se kterými spolupracovali, tak i Červený kríž považoval za nemožné, aby připustili vykonávání genocidy, která se podle některých zdrojů stala rozkazem dne.

Co se týče množství úmrtnosti, zpráva poukazuje, že většina židovských doktorů z tábora byla použita při bojích na východní frontě, takže v roce 1945, když vypukla tyfová epidemie, nebyli k dispozici (svazek I, str. 204). Mimochodem, také je často tvrzeno, že masové popravy byly vykonávány v plynových komorách rafinovaně zamaskovaných jako sprchy. Zpráva toto nepodložené tvrzení považuje za nesmysl. "Nejen prostory na umývání, ale i instalace pro koupelny, sprchy a pracovny byly delegáty prošetreny. Často se museli dožadovat, aby udelali armatury ještě jednoduší a aby je opravili a nebo zvetšili" (svazek III. str. 594).

NE VŠICHNI BYLI INTERNOVÁNI

Tretí svazek zprávy červeného kříže, kapitola c. III (I. Židovská civilní populace) se zabývá "pomocí, která byla dána židům, jenž byli na svobodě", a tato kapitola celkom objasňuje, že do internacných táborů nebyli v žádném prípade umístneni všichni evropskí židé, ale že niektorí z nich, i keď boli vystaveni určitým omezením, zostali súčasťami civilního obyvateľstva. To ale priamo odporuje "dôkladnosti" údajného "vyhlazovacího programu" a ve zfalšovaných Hoessových pametech sa tvrdí, že Eichmann chcel se svojí posedlostí získat "každého žida, který byl v jeho dosahu". Například o Slovensku, které měl na starost Dieter Wisliczeny, zpráva uvádí, že "povolení zustat v zemi měla velká část židovské menšiny a v té době bylo Slovensko považováno za něco jako nebeské útočiště pro židy a to hlavně pro ty, kteří přicházeli z Polska. Zdá se, že ti židé, kteří zustali na Slovensku, byli až do srpna 1944, kdy se tam uskutečnilo povstání proti německým silám, v úplném bezpečí. I když je pravdou, že vydáním zákona z 15. května 1942, který se týkal internování několika tisíc židů, ti lidé byli zadržováni v táborech s poměrně dobrým jídlem a ubytováním a zajatci mohli dobrovolně vykonávat placenou práci, jejíž podmínky a platové požadavky byly podobné těm na volném pracovním trhu" (svazek I, str. 646).

Nejenže se velký počet z těchto přibližně tří milionu vyhnul uvezení, ale emigrace židů pokračovala i během války hlavně přes Maďarsko, Rumunsko a Turecko. A co víc, emigraci z území, která předtím okupovali Němci, ulehčila také Říši, jako tomu bylo v případě polských židů, kteří utekli do Francie ještě předtím, než bylo Polsko okupované. "Židé z Polska, kteří se nacházeli ve Francii a obdrželi vstupní vízum do Spojených států, byli zadržováni německými okupacími úřady, které později uznaly platnost asi třem tisícům cestovních pasů, které židům vydali konzultanti jihoamerických států" (svazek I, str. 645). Tito židé byli jako budoucí američtí obyvatelé uvezeni v tábore pro americké cizince v jižní Francii ve městě Vittel.

Emigrace evropských židů zejména z Maďarska pokračovala i během války a německé úřady jí nekladly vůbec žádné překážky. "Až do března 1944," říká zpráva červeného kříže, "mohli židé, kteří měli vízum do Palestiny, svobodně opustit Maďarsko" (svazek I, str. 648). I po nahrazení Horthyho vlády v roce 1944 (kvůli pokusu o příměří se Sovetským svazem) vládou ještě víc závislou na německých úřadech emigrace židů ještě stále pokračovala. Komise ochraňovala záruky Spojených států i Británie, "aby všemi způsoby podporovala emigraci židů z Maďarska," a od vlády USA obdržela ICRC zprávu, kde stálo, že "Vláda Spojených států... výslovně opakuje svoji záruku, že uделá přípravy na péči o všechny židy, kteří mají za současných okolností povolení odejít" (svazek I, str. 649).

PRAVDA NAKONEC: PRÁCE PAULA RASSINIERA

Bez jakýkoliv pochybností je nejdůležitější a nejpravdivější studií o otázce vyhlazování práce francouzského historika profesora Paula Rassiniera. Pozoruhodná hodnota jeho práce spočívá v tom, že Rassinier sám poznal život vězce v německém koncentračním táboře a také, že jako socialistického intelektuála a antinacistu ho nemůže nikdo obvinít z toho, že by obhajoval Hitlera a národní socialismus. Až do svojí smrti v roce 1966 strávil Rassinier svoje poválečné roky obhajováním spravedlnosti a historické pravdy a výzkumem, který vyložene odmítal mýtus o šesti milionech a legendy o nacistickém démonismu.

Od roku 1933 až do roku 1943 byl Rassinier profesorem historie na Collège d'enseignement v Belforte, na akademii de Besançon. Behem války se zapojil do odbojové činnosti, až dokud ho 30. října 1943 nezatklo Gestapo a potom byl až do roku 1945 umístěn v koncentračním táboře Buchenwald a Dora. Ke konci války dostal v Buchenwaldu tyfus, který tak podlomil jeho zdraví, že už dál nemohl pokračovat v učením. Po válce byl Rassinier odměněn vyznamenáním Médaille de la Résistance a Reconnaissance Française a byl ve francouzské komoře poslanců, ze které ho v listopadu 1946 vyhnali komunisti.

Rassinier se potom pustil do své významné práce, která se zabývala systematickou analýzou údajných krutostí Němců behem války, ale hlavně domnělým "vyhlazováním" židů. Jeho díla jsou samozřejmě velmi málo známá; jen zřídka byly jeho práce přeloženy do jiných jazyků a v angličtině se neobjevila ani jedna jeho práce. Jeho nejdůležitější díla jsou: [*Le Mensonge d'Ulysse*](#) (Odysea lži, Paříž, 1949), prozkoumání podmínek v koncentračních táborech, které byly založeny na jeho vlastních zkušenostech; a [*Ulysse trahi par les siens*](#) (1960), pokračování, které nadále odmítalo podvody propagandy týkající se koncentračního tábora. Jeho velkolepá práce byla zakončena dvěma závěrečnými pracemi, [*Le Véritable Procès Eichmann*](#) (1962) a [*Le Drame des Juifs européens*](#) (1964), ve kterých Rassinier pomocí pečlivých statistických analýz odhaluje nečestné a nedbalé překrucování faktu o osudu židů. Poslední práce se také zabývá politickou a finanční důležitostí legendy o vyhlazování a izraelským a komunistickým vykorisťováním s jeho pomocí.

Jednou z mnohých zásluh Rassinierovy práce je vyvrácení mýtu o celkové německé "zkaženosti"; s nicivou silou odhaluje, jak byla historická pravda zahlazena a nahrazena neproniknutelnou oponou partyzánské propagandy. Jeho zkoumání nakonec ukazuje, že osud židů behem 2. světové války, jednou a pro vždy osvobozený od zkreslení a zmenšený do správných rozměrů, ztrácí svůj chvástající

se "objem" a už se na něj dívá jako na jeden z mnohých skutku v o mnoho větší a širší tragédii. Na svém rozsáhlém přednáškovém turné po Západním Německu na jare 1960 zduraznil profesor Rassinier svému německému publiku, že už je nejvyšší čas na znovuzrození pravdy o legende vyhlazování, a že sami Němci by s tím měli začít co nejdříve, než se toto nepodložené tvrzení stane úplně neodstranitelnou skvrnou na jméno Německa v očích celého světa.

PODVODY S "PLYNOVÝMI KOMORAMI"

Rassinier nazval svoji první knihu *Odysee lží* jako přirovnání ke skutečnosti, že cestovatelé se stále vracejí s neuvěřitelnými příběhy a až do svojí smrti vyšetřoval všechny příběhy literatury o vyhlazování a pokoušel se vystopovat jejich autory. Ihned vyvrátil extravagantní tvrzení Davida Rousseta o plynových komorách v Buchenwaldu, která byla uvedena v knize *The Other Kingdom* (Jiné království, New York, 1947), a jako bývalý obyvatel Buchenwaldu Rassinier dokázal, že tam neexistovaly žádné takové věci (*Le Mensonge d'Ulysse*, viz str. 209). Rassinier také vystopoval Abbého Jean-Paula Renarda a zeptal se ho, jak může s jistotou tvrdit ve své knize *Chaines et Lumières*, že Buchenwaldu byly v cinnosti plynové komory. Renard odpověděl, že o jejich existenci mu rekli jiní a i přesto chtel vystupovat jako svědek o vecech, které nikdy nevidel (viz. str. 209).

Rassinier také prošetřil tvrzení Denisy Dufournierové v její knize *Ravensbrück: The Women's Camp of Death* (Ravensbrück: Ženský tábor smrti, Londýn, 1948) a znovu zjistil, že autorka nemá o plynových komorách žádný jiný dukaz, kromě nejasných "bludu", o kterých Charlotte Bormannová uvedla, že je schválně rozšiřovali komunistictí politictí vezni. Podobné prošetření bylo vykonané i s knihami *This was Auschwitz: The Story of a Murder Camp* (Londýn, 1946) od Philipa Friedmana a *The Theory and Practice of Hell* (New York, 1950) od Eugena Kogona a zjistil, že ani jeden z techto autoru se nemůže prokázat autentickým svědkem, který by v Osvetimi videl na vlastní oci plynovou komoru a ani tito autori nevideli nikdy v životě nějakou takovou vec. Rassinier vzpomíná Kogonovo tvrzení, že nebohý bývalý vezen Janda Weiss rekl Kogonovi mezi čtyřmi ocima, že v Osvetimi videl na vlastní oci plynovou komoru. Ale samozřejmě, když byla tato osoba po smrti, Rassinier nebyl schopný prošetřit toto tvrzení. Ovšem byl schopný bavit se s Benediktem Kautským, autorem knihy *Teufel und Verdammte*, který tvrdil, že v Osvetimi prý byly vyvraždeny miliony židu. Avšak Kautsky jen priznal, že to napsal ve své knize, a vymluvil se, že toto tvrzení je založené na tom, co mu "rekli" jiní.

Další autorem knih o vyhlazování je Miklos Nyizli a jeho kniha *Osvetimský doktor*, ve které se nachází mnoho zfalšovaných faktů a evidentní protirecení a nejhanebnější lži ukazují, že autor mluví o místech, která s největší pravdepodobností nikdy nevidel ([Le Drame des Juifs européens](#), str. 52). Podle tohoto "Osvetimského doktora" bylo během čtyř a pul roku každý den vyhubeno 24 000 obětí, což je obrovský postup z 24 000 vyhlazených každý den během dvou a pul roku podle Olgy Lengyelové. Do roku 1945 by to znamenalo 41 milionu obětí, dvaapulkrát víc, než jaká byla celosvetová predválečná židovská populace. Když se Rassinier pokoušel vypátrat tohoto divného "svedka", bylo mu receno, že "krátce pred vydáním knihy zemrel". Rassinier je presvedcený, že to není nic jiného než vymyšlená postava.

Od války Rassinier cestoval po Evrope, aby našel nekoho, kdo během 2.

svetové války videl v nemeckých koncentracních táborech na vlastní oči vyhlazování v plynové komore, ale nikdy takovou osobu nenašel. Zjistil, že ani jeden z autoru, kteří obviňovali Nemce z vyhlazení milionu židu, nevidel nikdy žádnou plynovou komoru, a už vůbec ne v cinnosti, a ani jeden z těchto autoru se nemůže prokázat svedkem, který by něco takového videl na vlastní oči. Bývalí vězni jako Renard, Kautsky a Kogon nikdy nezakládali svá tvrzení na tom, co oni sami videli, ale stále jen na tom, co "slyšeli" od jiných, vždy ze "spolehlivých" zdroju, které jsou zvláštní shodou pokaždé mrtvé, takže nejsou stavu potvrdit a nebo vyvrátit jejich tvrzení.

Urcite ten nejdůležitější fakt, který vychází najevo a o kterém není vůbec žádných pochyb, je dukaz o vyložených podvodech s "plynovými komorami". Vážná vyšetřování vykonaná přímo v táborech s určitostí ukazovala, že přes prohlášení "svedku" jmenovaných výše, v nemeckých táborech Buchenwald, Bergen-Belsen, Ravensbrück, Dachau, Dora anebo Mauthausen neexistovaly žádné plynové komory. Tento fakt, na který jsme už poukazovali, predložil Stephen Pinter a přijal ho i Institut soucasné historie v Mnichove. Ale Rassinier poukazuje, že i presto na Eichmannove procesu tito "svedkové" znovu tvrdili, že v Bergen-Belsenu videli vcházet vězňe do plynové komory. Co se týče východních táboru v Polsku, Rassinier ukazuje, že jediným dukazem potvrzujícím existenci plynových komor v táborech Treblinka, Chelmno, Belzec, Majdanek a Sobibor jsou již výše vzpomenuté neduveryhodné pameti Kurta Gersteina. Puvodní tvrzení, pozdeji odvolané, uvádelo absurdních 40 milionu lidí vyhlazených během války, přičemž v jeho prvních podepsaných pametech počet snížil na 25 milionu. Další snížení bylo vykonáno v druhých pametech. Autenticnost těchto dokumentu byla tak pochybná, že je nepřijal ani Norimberský soud, presto jsou ještě stále v oběhu ve třech rozdílných verzích, jedna v němčině (distribúované na školách) a dvě ve francouzštině, ale ani jedna se neshoduje s tou druhou. Nemecká verze vystupovala na Eichmannove procesu v roce 1961 jako "dukaz".

Nakonec Rassinier přenáší pozornost na důležité priznání Dr. Kuboveho, reditele Centra soucasných židovských dokumentací v Tel-Avivu, udelané 15. prosince 1960 v *La Terre Retrouvée*. Dr. Kubovy priznává, že od Hitlera, Himmlera, Heydricha a nebo Göringa neexistuje ani jediný rozkaz k vyhlazování (*Le Drame des Juifs européens*, str. 31,39).

ODMÍTNUTÍ KLAMU O "ŠESTI MILIONECH"

Co se týče strašidelné propagandy o šesti milionech, profesor Rassinier ji odmítá na základe extrémne detailních statistických analýz. Poukazuje, že toto číslo bylo klamne založené na jedné strane kvůli nafouknutí predválečné židovské populace s tím, že všechny emigrace a evakuace byly ignorovány, a na strane druhé také kvůli stejné ignoraci počtu pozostalých v roce 1945. Takové metody používal i Svetový židovský kongres. Rassinier též odmítl jakékoliv písemné a nebo ústní doznání o šesti milionech pocházející ze skupiny "svedku" uvedených výše, neboť jejich doznání jsou plná nepřesností, jedno vyvrací druhé, jsou prehnaná a vymyšlená. Poskytuje třeba příklad obětí v Dachau, když uvádí, že v roce 1946 pastor Niemöller vícekrát zopakoval Auerbachových smešných údajných "230 800" úmrtí, přičemž v roce 1962 uvedl mnichovský biskup Neuhäusseler ve svém kázání, že "z 200 000 osob ze 36 národností, které tam byly umístěny" zemřelo jen 30 000 lidí (*Le Drame des Juifs européens*, str. 12). Dnes se odhad zmenšil o několik dalších tisíc a to rozhodne není konečné číslo. Rassinier uzavírá, že priznání na

podporu šesti milionu od odsouzených mužů jako Hoess, Hoettl, Wisliczeny a Hoellriegel, kteří celili představě trestu smrti a nebo nadeji na obdržení odložení trestu a během svého vezení byli často mučeni, jsou úplně nedůvěryhodná.

Rassinier považuje za velmi důležité, že během Eichmannova procesu nebylo na soudu vzpomenu číslo šest milionu. "Obžaloba na Jeruzalémském procesu byla cíleně oslabená o její hlavní trumf, údajné vyhlazení šesti milionu židů v plynových komorách. Uprostřed úplného duševního a materiálního chaosu si toto tvrzení získalo uznání doslova den po válce. Dnes už byly zveřejněny mnohé dokumenty, které nebyly v case Norimberských procesu dostupné, a které dokazují, že kdyby Hitlerův režim utiskoval a pronásledoval židy, určité by to nemelo za následek šest milionu obětí" (viz str. 125).

S pomocí stovek stran plných statistických údajů v *Le Drame des Juifs* uzavírá profesor Rassinier, že počet židovských obětí během druhé světové války nemohl být vyšší jak 1 200 000 a poznamenává, že to nakonec uznalo za právoplatné i Světové centrum soucastných židovských dokumentací v Paříži. Avšak tento počet považuje za maximum a dává přednost spíše 896 892 obětí, které uveřejnil ve svojí studii o tom samém problému židovský statistik Raul Hilberg. Rassinier poukazuje, že stát Izrael i přesto všechno požaduje odškodné za šest milionů, za každou jednu údajnou obět 5 000 marek.

EMIGRACE: KONEČNÉ ŘEŠENÍ

Profesor Rassinier silně zdurazuje, že německá vláda neměla nikdy jinou politiku než emigraci židů z Evropy. Ukazuje, že po vyhlášení Norimberských rasových zákonů v září 1935 jednali Němci s Brity o přesunutí německých židů do Palestiny na základě Balfourské deklarace. Když to nevyšlo, požádali o to stejné další zemi, ale všechny odmítly (viz str. 20). Palestinský projekt znovu ožil v roce 1938, ale upadl, neboť Německo nepředvedlo za jejich odjezd základní 3 000 000 marek, jak to požadovala Británie, bez nějakého nároku na odškodné. Nehlede na tyto těžkosti se Německo rozhodlo vykonat emigraci většiny jeho židů hlavně do Spojených států. Rassinier se také odvolává na francouzské odmítnutí madagaskarského plánu ke konci roku 1940. "Ve zprávě z 21. srpna 1942 státního zástupce ministerstva zahraničních věcí Třetí Říše Luthera se rozhodlo, že by mohlo být možné jednat s Francií v tomto směru. Během celého roku 1941 Němci doufali, že by bylo možné znovuotevřít toto rokování a dovést ho do šťastného konce" (viz str. 108).

Po vypuknutí války židé, kteří, jak nám Rassinier sděluje, v roce 1933 vyhlásili ekonomickou a finanční válku Německu, byli umístěni do koncentračních táborů; "takovým způsobem jednají s nepřátelskými cizinci v case války všechny země na světě... Rozhodlo se, že budou znovu roztrženi a posláni na práce do velkých ghett, které by se po úspěšné invazi do Ruska ke konci roku 1941 nacházelo v takzvaných východních teritoriích blízko bývalé hranice mezi Ruskem a Polskem: v Osvetimi, Chelmnu, Belzecu, Majdanku, Treblince atd... Tam by vyčkali konec války, kdy by se znovu otevřely mezinárodní diskuse, které by rozhodly o jejich další budoucnosti" (*Le Véritable Procès Eichmann*, str. 20). Rozkaz na tuto koncentraci ve východním ghettu vydal, jak bylo již dříve poznamenáno, Heydrichovi Göring a byl označen jako "predehra k úspěšnému konečnému řešení", jejich emigraci za oceán po skončení války.

OBROVSKÉ PODVODY

Podle profesora Rassiniera má velký význam způsob, jakým je mýtus o vyhlazení schválně využíván na politické a finanční výhody a z toho obvinuje hlavne Izrael a Sovetský svaz. Vzpomíná, jak se po roce 1950 objevila celá hromada literatury o vyhlazení, a to pod pecetí dvou organizací, o kterých by i hlupák pochopil, že jsou si rovny. Jedna byla "Komise pro vyšetřování válečných zločinu a zločinců" založená pod komunistickou záštitou ve Varšave, a druhá se jmenuje "Svetové centrum soucastných židovských dokumentací" a svoje pobočky má v Paríži a v Tel-Avivu. Jejich publikace se objevují vždy v ten správný čas v tom správném politickém klimatu a Sovetský svaz je používá jako výstražné znamení pred nacismem, což byl obycejný manévra na odvrátení pozornosti od jejich vlastních aktivit.

A co se týče Izraele, Rassinier je presvedčený, že mýtus o šesti milionech je inspirovaný ciste materiálním problémem. V *Le Drame des Juifs européens* (str. 31, 39) píše:

"...Je to jen jednoduchá otázka doložení úmerného počtu mrtvých tel, za které Nemecko platí Izraeli každý rok jako náhradu za krivdy, které mu nebyly ani morálne ani legálne spáchány, protože když se odehrály tyto údajné ciny, neexistoval ještě žádný stát Izrael; takže se tu jedná o cistý a opovrženíhodný materiální problém.

"Možná zde mužu pripomenout, že stát Izrael byl založen až v kvetnu 1948, a že židé byli součástí všech státu krome Izraele. Chtel bych zduraznit rozmery toho podvodu; na jedné strane platí Nemecko Izraeli sumy, které jsou vypocítané na šesti milionech mrtvých, a na strane druhé, když nejméne ctyri petiny z tech šesti milionu byly na konci války urcite naživu, Nemecko platí obrovské sumy jako náhradu obetem Hitlerovského Nemecka tem, kteří jsou ještě ve všech zemích sveta naživu a stejne i právoplatným nárokovatelum tech, kteří zemreli, což jednoduše znamená, že Nemecko platí dvakrát."

ZÁVER

Zde bychom mohli v krátkosti sečíst fakta o židovských válečných obetech. V protikladu k císlu 9 milionu židu na nemeckých okupovaných územích, které bylo predloženo na Norimberském a Eichmannove procese, už bylo urceno, že po dlouhodobé emigraci žily v Evrope, bez sovětského Ruska, asi 3 miliony židu. I když jsou pripocítaní židé z části Nemeckem okupovaného Ruska (většina židu byla evakuována na území, které nepodléhalo nemecké kontrole), celkové císlu by nemelo prevýšit počet čtyři miliony. Himmleruv statistik Dr. Richard Korherr a Svetové centrum soucastných židovských dokumentací uvádí každý zvlášť císlu 5 550 000 a 5 294 000 v dobe, kdy Nemci okupovali největší část území, ale obe zprávy obsahují dva miliony židu z Baltské oblasti a z východního Ruska, a to bez toho, aby braly ohled na vysoký počet tech, kteří byli evakuováni. Ale je to prinejmenším priznání, že v celé Evrope a západním Rusku nebylo dohromady šest milionu židu.

Nic víc nezobrazuje upadající duveryhodnost legendy o šesti milionech než fakt, že se obžaloba na Eichmannove soudu schválně vyhýbala zmínce o nějakém urcitém počtu. A co víc, oficiální židovské odhady obětí se potichu ubírají smerem dolu. Naše analýza populacních a emigracních statistik a také studie švýcarského Baseler Nachrichten a profesora Rassiniera ukazují, že je celkove nemožné, aby počet židovských obětí prekročil hranici jeden a pul milionu. Taky je velmi důležité, že Svetové centrum soucastných židovských dokumentací v Paříži dnes uvádí, že behem 2. svetové války zemrelo ze všech duvodu 1 485 292 židu, a presteže je tento počet prevysoký, aspon nenese žádnou podobu s mýtem o šesti milionech. Jak již bylo vzpomenuto, židovský statistik Raul Hilberg odhaduje ještě menší počet - 896 892 obětí. Pomalu se to približuje ke skutečnému počtu a proces revize bude ještě s určitostí pokračovat.

Není žádných pochyb o tom, že behem 2. svetové války zahynulo nekolik tisíc židovských osob, ale musí se brát do úvahy, že zurila válka, která mela na svedomí mnohem víc milionu obětí na obou stranách. Například mužeme poukázat, že behem obklícení Leningradu zemrelo 700 000 ruských civilistu a behem vzdušných spojeneckých náletu a násilného navrácení do vlasti po druhé svetové válce zemrelo 2 500 000 nemeckých civilistu. Jiný neutrální zdroj *Die Tat* (Zurich, 19. leden, 1955), uvedl podle Mezinárodního červeného kříže "Počet obětí z duvodu politického, rasového a nebo náboženského pronásledování, které zemrely ve veznicích a nebo koncentracních táborech 1939 až 1945", je okolo 300 000, z nichž urcite nebyli všichni židé a toto císlu se jeví jako ten nejsprávnejší odhad.

VYMYŠLENÉ VYVRAŽDOVÁNÍ

Samozrejme, ta nejvhodnejší otázka týkající se mýtu o vyhlazování je: kolik z

tech trech milionu pod nemeckou kontrolou přežilo rok 1945 ? Židovská Komise společné distribuce odhadovala číslo tech, co přežili, na jeden a pul milionu, ale to je ted úplně neprijatelné. Je to dokázané i stále narůstajícím počtem židu, kteří požadují od vlády Západního Nemecka náhradu, tvrdíc, že údajne v letech 1939 až 1945 trpeli. V roce 1965 se počet techto žadatelů zaregistrovaných u vlády Západního Nemecka ztrojnásobil a dosáhl počtu 3 375 000 (*Aufbau*, 30. června 1965). Od té doby už jen velmi těžko může existovat více pustošivý důkaz nejhanebnější falešnosti šesti milionu. Většina z techto žadatelů jsou židé, takže nemůže být žádná pochybnost, že velká část tech trech milionu židu, kteří zažili nacistickou okupaci, je ve skutečnosti naživu. To je potvrzení faktu, že židovské oběti druhé světové války se mohou odhadovat jen v tisících. Je to určite pro židy dostatečný neúspěch ? Kdo má právo míchat to s obrovským vymyšleným vyvražďováním, které na vecné casy označuje náš velkolepý evropský národ hanbou a ještě jsou od neho za to požadované i falešné náhrady?

RICHARD HARWOOD je spisovatel a odborník na politické aspekty 2. světové války. Pan Harwood tento malý příspěvek s radostí venuje velkolepému dílu Paula Rassiniera. Autor nyní pracuje na pokračování této série, studuje Hlavní Norimberský proces 1945 - 1946.

AAARGH

<http://aaargh.com.mx>

<http://vho.org/aaargh>

<http://litek.ws/aaargh>

<mailto:aaarghinternational@hotmail.com>